



## Krizin faturasını ödemeyeceğiz! Kıdem tazminatımızı gasp ettirmeyeceğiz!

Kıdem tazminatı üzerine her türlü tartışmayı reddetmeliyiz. İktidar ve sermaye sınıfının niyeti açıkken, “bu hali de kötü, birçok arkadaşımız kıdem alamıyor”, “öyle olmasın da böyle olsun” türünden yaklaşımlara prim vermemeliyiz. Bilmeliyiz ki, bu tür söylemler saldırıya çanak tut-

makta, kıdem tazminatının fona devri tartışmalarını meşrulaştırmaktadır. Tersine, bizler bugünden, başta fabrikalarımızdaki işçi arkadaşlarımız olmak üzere bulunduğumuz her alanda emekçilere, bu saldırıyla hedeflenenin ne olduğunu anlatmalıyız.

s.6

Haftalık  
Sosyalist  
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 17

26 Nisan 2019 • 1 TL



# Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak43.net

## 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu alanlara taşıyalım!



*1 Mayıs hazırlıklarında son dönemece girmiş bulunuyoruz. Önümüzde oldukça değerli bir haftalık bir zaman var. Başta yerel seçimler ve devamındaki gelişmeler olmak üzere düzen gündemlerinin, sol ve sendikal cepheyi de etkisine hapsettiği bir dönemdeyiz. Bu koşullarda işçi ve emekçi kitlelere yönelik olabildiğince yaygın ve güçlü 1 Mayıs propagandası sorumluluğu işçi sınıfı devrimcileri ile sınırlı kimi sol çevrelere kalmış durumda. Bu tablo, kalan günleri de gerçek bir seferberlik ruhuyla değerlendirmenin, anlamlı bir kitle katılımını da güvenceleyecek bir yüklenmenin ne denli önemli olduğunu gösteriyor.*



3

### Yoksul bırakıp dalga geçiyorlar!

Milyonlar, gelecekleri için harekete geçtiklerinde, ne yaptıkları inanç sömürüsünün ne de yaratmak istedikleri şovenizmin etkisi olacaktır.



4

### “Tarımda Milli Birlik Projesi” ile yıkıma devam!

AKP “Tarımda Milli Birlik Projesi” ile ülke tarımını geri dönülemez sorunlarla yüz yüze bırakmaya hazırlanmaktadır.



9

### “İş cinayetlerine karşı kararlı eylemler yapalım”

İşyerlerini örgütlemek için amansız bir çizgi tutturalım. İş cinayetlerine karşı kararlı eylemler yapalım. Düzeni değiştirme ufkumuzu hiç kaybetmeyelim...

MİB MYK: Gün daha fazla birlik günüdür... 1 Mayıs'ta sınıf kavgasını büyütmeye!

s.7

Türkiye'de 1 Mayıs - H. Fırat

s.12

# 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu alanlara taşıyalım!

1 Mayıs hazırlıklarında son döneme girmiş bulunuyoruz. Önümüzde oldukça değerli bir haftalık bir zaman var. Başta yerel seçimler ve devamındaki gelişmeler olmak üzere düzen gündemlerinin, sol ve sendikal cepheyi de etkisine hapsettiği bir dönemdeyiz. Bu koşullarda işçi ve emekçi kitlelere yönelik olabildiğince yaygın ve güçlü 1 Mayıs propagandası sorumluluğu işçi sınıfı devrimcileri ile sınırlı kimi sol çevrelere kalmış durumda. Bu tablo, kalan günleri de gerçek bir seferberlik ruhuyla değerlendirmenin, anlamlı bir kitle katılımını da güvenceleyecek bir yüklenmenin denli önemli olduğunu gösteriyor.

Sendikal bürokrasi cephesi, 2009'da resmen kazanılan Taksim'in 2013'te yeniden yasaklanması, AKP iktidarının sonraki yıllarda yoğunlaşan saldırganlığının püskürtülememesi neticesinde zaten ayrışma yaşamış, günü kurtarma havasına bürünmüştü. Son yıllarda 1 Mayıs kutlamalarında işçi ve emekçi sendikaları cephesinde yaşanan ayrışma artık kanıksanır hale geldi. DİSK ve KESK geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi İstanbul'da merkezi kutlama kararını açıklarken, Türk-İş Kocaeli'de, Hak-İş ve Memur-Sen Urfâ'da, Türkiye Kamu-Sen ise Samsun'da kutlama yapacaklarını ilan ettiler.

Sınıf ve emekçi kitlelere yönelik iktisadi-sosyal saldırıların ayyuka çıktığı, ekonomik krizin tüm yükünün emekçilere ödetilmeye çalışıldığı bir dönemde, sendika bürokrasisi göstermelik bir 1 Mayıs hazırlığına bile gerek duymadı. Şüphesiz yerel seçimlerin hengamesi içinde yer yer kimi açıklamalar yapılmadı değil. Fakat hepsi bu kadar. Üretim alanlarında 1 Mayıs'ı, o vesileyle sermaye iktidarının saldırılarını, buna karşı mücadeleyi vb.'ni gündemleştirmek için kıllarını kıpırdatmadılar. Onlar için yerel seçimler, bu bağlamda düzen cephesindeki tepişmeler çok daha önemliydi ve hâlâ da öyle.

Bu tablonun oluşumunun uzun bir geçmişi var, fakat yeri burası değil. Şim-

dilik yalnızca sınıf ve emekçi kitle hareketinin tabandan bir çıkışı, bunun doğal olarak yarattığı basınç olmaksızın, sendikaların başına çöreklenmiş bürokratik kasttan başka bir şey beklenmemesi gerektiğini hatırlatmakla yetinelim.

1 Mayıs'a bir hafta kala yazık ki sınıf ve kitle hareketi cephesinde de parlak bir tabloda söz edebilecek durumda değiliz. Diğer kentlerden farklı olarak genelde dikkatleri üzerinde toplayan İstanbul 1 Mayıs'ının kutlama alanı henüz netleşmiş değil. Elde sadece DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin sonu az çok belli Taksim başvurusu ve eğer kabul olmazsa Maltepe, Kadıköy, Bakırköy, Saraçhane gibi alanlarla ilgili söylentiler var. 1 Mayıs'ın hâlâ da toplumsal bir gündem haline getirilememiş olması önemli bir zayıflık olarak yansıyor. Görülebildiği kadarıyla, verili sınıf ve kitle hareketi dinamiklerini, özellikle de sendikal mevzileri büyük ölçüde denetim altında tutan reformist anlayışlar, 2019 1 Mayıs'ını, bir rutin seremoni olarak kutlayıp geçecekleri herhangi bir gün olarak değerlendiriyorlar.

Oysa Türkiye'de 1 Mayıs, modern sınıf mücadelesinin sahnede yerini aldığı yıllardan itibaren işçi ve emekçilerin sermayeye karşı kavga günü olma niteliğiyle belleklerde yer edindi. Bu, İstanbul başta olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında kutlanan 1 Mayıs'ın hâlâ da en ayırt edici yanındır. Bu özelliğiyle 1 Mayıs, 130 yılı aşkın bir mücadele geleneğinin/mirasının bugüne taşınabilmesini sağlamaktadır. İşçi sınıfına, çıkarları burjuvaziyle uyuşmayan bir sınıf olduğunu, başta 8 saatlik işgünü olmak üzere çeşitli kazanımlarının birlikle, dayanışmayla, mücadeleyle kazanıldığını hatırlatmaktadır. Ve bunu aynı zamanda işçi sınıfına, tüm dünyada çıkarlarının ve kurtuluşunun bir olduğu bilincini aşılıyarak, diğer deyimle enternasyonal karakterini vurgulayarak yapmaktadır. O yüzdendir ki, burjuvazinin ve onun sınıf içindeki uzantılarının tüm iç boşaltma çabalarına rağmen 1 Mayıs'ın devrimci özü ve anlamı karar-

tlamıyor. Toplumda dikey yarılanın, düzen içi saflaşmanın sınıf eksenli ayrımı gölgelediği bir dönemde dahi, aslolanın sınıf mücadelesi olduğunu benzersiz bir şekilde anımsatmayı sürdürüyor.

Genelde olduğu gibi güncel planda da tüm bunlar sendikal bürokrasinin ve geleneksel reformist solun umurunda değil. Türkiye'de çok yönlü bir krizin doludizgin sürdüğü, özellikle geçen yazdan bu yana ekonomideki çöküşün işçi ve emekçilerin yaşamını çekilmez hale getirdiği bir dönemde sınıf ve emekçi kitlelerin dikkati aylarca yerel seçime odaklandı. Seçim sonrasında sarayın Ekonomi Bakanı damat Albayrak kıdem tazminatının gaspından kapitalistlere yeni kıyıklara dek koca bir saldırı programı açıklamışken, işçi ve emekçiler hâlâ da seçim sonuçlarıyla oyalanabiliyorlar. Oysa sınıf ve emekçi kitleler içindeki hoşnutsuzluğun ve tepki birikiminin açığa çıkarılmasının 1 Mayıs sürecinden daha iyi bir zamanlaması olamazdı.

Şimdiye kadar bu sorumluluktan yan çizenlerden 1 Mayıs gününde farklı bir tutum beklenmemelidir. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıfın kurtuluşu davasını içtenlikle savunan tüm ilerici ve devrimci güçler bu yıl da 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu alanlara taşımak, yürüyüş ve mitinglerde yükseltmek sorumluluğuyla yüz yüzedirler. 1 Mayıs'ın salt bir bayram olmadığını, sınıf mücadelesinin nabzını yansıtan bir haykırış olduğunu ancak bu güçlerin kortejleri, öne çıkardıkları talep ve şiarlar sergileyebilir. Bu ise kalan günlerin hakkıyla değerlendirilmesi kadar, 1 Mayıs gününe yönelik yükseltilecek şiarlardan görsel malzeme ve kortej düzenine dek her ayrıntının şimdiden planlanmasına bağlıdır. Komünistler "Krizin faturasını kapitalistler ödesin!", "Kıdem tazminatını gasp ettirmeyeceğiz!" başta olmak üzere, can alıcı şiarları devrim ve sosyalizm seçeneğine bağlayan bir tutumla 1 Mayıs alanlarında olacaklardır.

**Başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıfın kurtuluşu davasını içtenlikle savunan tüm ilerici ve devrimci güçler bu yıl da 1 Mayıs'ın devrimci ruhunu alanlara taşımak, yürüyüş ve mitinglerde yükseltmek sorumluluğuyla yüz yüzedirler. 1 Mayıs'ın salt bir bayram olmadığını, sınıf mücadelesinin nabzını yansıtan bir haykırış olduğunu ancak bu güçlerin kortejleri, öne çıkardıkları talep ve şiarlar sergileyebilir.**

## Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/17 \* 26 Nisan 2019 \* Fiyatı: 1 TL

**Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:**

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

**Yönetim Adresi:** EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sk. No:9 Kat:2 Daire:7  
Kadıköy / İstanbul

**Tlf. No:** 0536 285 73 25

**e-mail:** info@kizilbayrak.net

**twitter:** @kizilbayraknet

**www.kizilbayrak41.net**

**Baskı:** SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

# Yoksul bırakıp dalga geçiyorlar!

İşçi ve emekçilerin yaşam koşulları ağırlaştıkça, sermaye sözcüleri bu durumu olağanlaştırmak için özel bir çaba harcıyorlar. Kimi zaman kıdem tazminatı, kimi zaman emeklilik hakkı emekçilere çok görülen taleplerin başında geliyor. Açlık ve yoksulluk sınırının altındaki asgari ücret de öyle. Bu olağanlaştırma çabası öyle bir hal aldı ki, yoksullukla boğuşan milyonlarla tam bir utanmazlıkla dalga geçilebiliyor.

Son olarak AKP Grup Başkanvekili ve Çankırı Milletvekili Muhammet Emin Akbaşoğlu asgari ücretlinin durumunun "iyi" olduğunu iddia etti. Bu iddiasını, 5 kişilik bir aile üzerinden, "çay-simit hesabıyla ispat etmeye" kalkarak savunan Akbaşoğlu şunları söyledi:

*"5 kişilik bir aileden yapacağım hesabı. AK Parti kurulduğunda 2002 yılında asgari ücretli vatandaşımızın maaşı sabah, öğle, akşam çay simit almaya yetmiyordu. Şimdi asgari ücretlinin maaşı ne kadar, iki bin yirmi lira. Koyduk kenara. 1 çay, 1 simit 2 lira. 5 kişilik bir aile bir öğünde 10 lira. Günde 30 lira. Ayda ne yapar, 900 lira. 2020 lira eksi 900 lira. Ne yapar? Demek ki 1120 lira cebinde kalıyor. Daha mı iyi daha mı kötü? Soruyorum matematik yaptık muhterem, şöyle kalk bakayım ayağa."*

Asgari ücretle çalışan işçilerin yoğun tepkisine neden olan bu sözler yalnızca düşüncesizliğin ürünü değil. Milyonlarca asgari ücretliye hakaret demek olan bu sözlerle amaçlanan, sefaleti olağanlaştırmak, bir kader olarak kabullendirmektir. Emin Akbaşoğlu'nun bu pervasızlığı AKP'nin izlediği politikayla şimdiye kadar bunu başarmış olmasından kaynaklanmaktadır.

Sahte kamplaşmalar yaratan, dini istismar ederek toplumu kadcerciliğe mahkum eden, şovenizmi siyasal çıkarları için



sürekli pompalayan bu çizgi AKP'lileri daha da cesaretlendirmektedir.

Kuşkusuz bu gibi pervasız açıklamaların fazlasıyla örneği vardır. Kendileri kıyak emeklilik kazananlar, işçilerin emekli olmasını çok görmektedir. Vekil maaşlarından başka yan gelirlere saltanat içinde yaşayanlar, sefalet içinde yaşayanlara "Kaderinize razı olun" demektedir. Parçası ve sorumlusu oldukları bu sömürü düzeninde, emekçilere insanca çalışma ve yaşama imkânı sağlamak gibi bir dertleri yoktur. Tek dertleri, yarattıkları bu sömürü düzenini kabullenmiş bir toplumu güvencelemektir.

"Kıdem tazminatı haramdır" diyen cübbeli Ahmet'le aynı karanlığın bekçi-

liğini yapmaktadırlar. Beslendikleri bu karanlıkta yoksullara gün doğması diye tüm güçleriyle çabalamaktadırlar. Son yerel seçim sonrası açığa çıktığı üzere, belediyeleri kendi saltanat mekânları haline getirenler, har vurup harman savuranlar, kendileri ve yandaşları için çalıp çırpanların işçi ve emekçilere verecekleri tek mesaj "Kaderinize razı olun" olacaktır.

Kendi ceplerine giren paranın had-di hesabı yokken, yedikleri yemekleri emekçiler telaffuz etmekte bile zorlanırken, kendileri şatafat içinde yaşarken, açlık sınırının altında yaşayanlara "Tasarruf yapın" demeleri tesadüf değildir. Servet ve sefalet arasında uçurumu o kadar büyütmüş bulunuyorlar ki, sefalete

mahkûm ettiklerinin gösterecekleri reaksiyonları da göremeyecek kadar uzaktan bakıp konuşuyorlar. Hâlâ, dağıttıkları sadakayla yaşayan dilencilere seslenir gibi konuşuyorlar. Dün ağızlarından çıkan her sözle kitleleri sersemletmiş olmanın rahatlığıyla, bugün yaptıkları konuşmaların da aynı tesiri göstereceğini sanıyorlar.

Ancak aşağılandıklarının farkına varan yoksulların er ya da geç buna tepki göstereceği ortadadır. Kıdem tazminatının gaspını, zorunlu BES soygununu ve daha birçok hak ihlalini yaparken, bundan böyle daha da zorlanacaklardır. Milyonlar, gelecekle için harekete geçtiklerinde, ne yaptıkları inanç sömürüsünün ne de yaratmak istedikleri şovenizmin etkisi olacaktır.

## Kılıçdaroğlu'na devlet güdümlü linç girişimi

Dinci-faşist AKP-MHP koalisyonunun düzen muhalefetine de hedef alan saldırılarına 21 Nisan'da bir yenisi eklendi.

CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, CHP'nin Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Mansur Yavaş'la birlikte Ankara'nın Çubuk ilçesinde gittiği asker

cenazesinde faşist gürühun linç girişimine uğradı.

Devlet güdümlü saldırı Kılıçdaroğlu'nun götürüldüğü evde de sürdü.

Burada Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar Kılıçdaroğlu'nu ziyarete gelirken, saldırganlara "Değerli arkadaşlarım,

mesajınızı iletiniz, artık dağılın" sözleriyle, bu saldırının gerisinde kimlerin olduğunu ortaya koydu.

Saldırı sonrasında AKP'den "kınama" açıklamaları yapılırken, Ankara Valiliği konuyla ilgili olarak, Kılıçdaroğlu'nun "protesto" edildiği yönünde ifadelerle

saldırı hakkında soruşturma başlatıldığını açıkladı.

Faşist parti MHP'nin lideri Devlet Bahçeli ise CHP'nin düşük oy aldığı bir yere gitmesi üzerinden Kılıçdaroğlu'nu hedef aldı.

Saldırının ardından CHP'den yapılan açıklamada, saldırının "sıradan bir protesto, provokasyon olmadığı"nın altı çizilerek, sorumlusunun CHP'yi hedef gösterenler olduğu vurgulandı.

# “Tarımda Milli Birlik Projesi” ile yıkıma devam!



Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak'ın 10 Nisan 2019 tarihinde açıkladığı Yeni Ekonomi Programı'nın alt başlıklarından biri “Tarımda Milli Birlik Projesi”ydi. Bu proje sözde gıda enflasyonu ile mücadele için önemli “yapısal reformlar”ı içeriyordu.

Tarım alanında sermayeye yeni rant alanları sunmaktan ibaret olan bu projeye gelen çeşitli tepkiler nedeniyle, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde 25 Nisan'da yapılacak tanıtım toplantısı ertelendi. Toplantının Mayıs ayı içerisinde açıklanacağı duyuruldu.

Proje “Yeni Değer Zincirimiz: Yalın Sistem” başlığı ile sunulmuştu. Bu “Yalın Sistem” üç ana unsurdan; Semerat Holding, Milli Birlik Kooperatifi ve üreticilerden oluşacak. Semerat Holding'in yüzde 50 hissesi Ülker, Eti, Sütaş, Namet, Pınar, Unilever, TK Holding, Katamonu Entegre, Migros, Borsa vb. özel sektöre ait olacak. Yüzde 35'i ise Tarım ve Orman Bakanlığı taşra teşkilatı ile Tarım Kredi Kooperatiflerinin birleştirilmesiyle oluşturulacak olan Milli Birlik Kooperatifi'nin ve yüzde 15'i de tarımsal Kamu İktisadi Teşekküllerinin olacak. Buna göre Toprak Mahsulleri Ofisi, Atatürk Orman Çiftliği, Türk Şeker, ÇAYKUR gibi tarımda faaliyet gösteren Kamu İktisadi Teşekkülleri, Semerat Holding'in iştiraki yapılacak.

Tarım alanını şirketlerin kontrolüne

birakan bu projeye Türkiye Ziraatçılar Derneği, Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu ve TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası'ndan (ZMO) tepkiler geldi. Bu projeye çiftçiliğin tamamen bitirileceğine ve daha çok hayat pahalılığı yaşanacağına dikkat çekildi. TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Özden Güngör, bu modelin 2000'lerin başında Dünya Bankası'nın Türkiye'ye dayattığı projenin hayata geçirilmesi olduğunu belirtti ve “Tarımı uluslararası şirketlerin egemenliğine vermek Türkiye tarımını düzeltmez” dedi.

Türkiye İstatistik Kurumu'nun 2019 Mart'ına ilişkin verilerine göre, gıda fiyatlarında son bir yılda yüzde 30'a yakın artış oldu. Dünyanın en büyük patates üreticileri arasında olan Türkiye, son bir ayda fiyatların en hızlı artış gösterdiği ülkeler arasında dünya ikincisi haline geldi. Fiyat artışlarının gerisinde Türkiye'deki tarım politikalarını serbest piyasa ekonomisinin insafına göre şekillenmesi vardır.

Bu sorunlara çözüm olarak sunulan “Tarımda Milli Birlik Projesi” de yine neo-liberal politikaların tarıma uygulanmasıdır. Zaten bu politikalar sonucudur ki Türkiye tarımda yıkıma sürüklenmiş, kendine yeterlilikten uzaklaşarak, dışa bağımlı hale gelmiştir.

Tarımsal ürünlere uygulanan kotalarla üretim tarım tekellerinin planlarına

göre yapılmış, daha çok ithalata ağırlık verilmiştir. Türkiye'de tarım ve hayvancılık sektörlerinde saman dahil her şey ithal edilmektedir.

Öte yandan tarım üreticileri mağdur edilmiş, tarım şirketleri vergi indiriminden ve çeşitli desteklerden yararlanırken, tarım üreticileri bundan yararlanamamıştır. İthalata dayalı tarım politikası nedeniyle çiftçiler kredilerin borçlarını ödeyemez hale gelmiştir.

Türkiye'de her yıl yaklaşık beş milyon hektar tarım arazisi boş bırakılmış, verimli tarım toprakları imara açılarak betonlaşmaya hız verilmiş, verimli araziler enerji santralleri ve maden arama bahneleriyle kullanılamaz hale getirilmiştir.

Şimdi de bu sözde “milli” yeni projelerle esasta tekellerin ihtiyaçlarına göre adım atılacaktır. “Yerli ve milli” çiftçiyi yok eden, ülkeyi daha da dışa bağımlı hale getiren bir politika amaçlanmaktadır. Bu da emekçinin bütçesine daha yüksek gıda fiyatları olarak yansıtacaktır.

Uluslararası tekellerin çıkarına hizmet eden IMF ve Dünya Bankası'nın tarım politikaları dünya genelinde ağır sorunlar yaratmaktadır. Bunun bir parçası olarak Türkiye'de de faturasını emekçilerin ödediği tarımsal yıkım derinleşmektedir. AKP “Tarımda Milli Birlik Projesi” ile ülke tarımını geri dönülemez sorunlarla yüz yüze bırakmaya hazırlanmaktadır.



## Dünyanın atık plastik çöplüğü Türkiye

Greenpeace, 21 ülkenin plastik atık ithal ve ihrac rakamlarını ortaya koyan bir rapor hazırladı.

Raporda bugüne kadar üretilen plastiğin sadece yüzde 9'unun geri dönüştürüldüğü ve plastik kirliliğinin tek çözümünün ‘daha az plastik üretmek’ olduğu vurgulandı.

2016-2018 verileri üzerinden hazırlanan ve 23 Nisan'da açıklanan raporda; 2018'de Çin'in plastik ithalatı konusunda aldığı karar henüz yürürlüğe girmese de Malezya, Vietnam ve Tayland'a yönelen plastik akışının bu ülkeler tarafından durdurulduğu belirtildi. Bu ülkelerin kısıtlama getirmesinin ardından, atık plastikler Endonezya, Hindistan ve Türkiye'ye gönderilmeye başlandı.

“2016-2018 dünya plastik atık ticareti verileri ve Çin'in yurtdışından atık ithalini yasaklamasının etkileri” başlığıyla yayınlanan rapora göre, plastik atıklarını başka ülkelere yollayan ülkelerin başında ABD, Almanya, İngiltere ve Japonya geliyor.

Rapora göre “plastik atık ihracatı” 2016 yılında 12,5 milyon ton iken 2018'de 5,8 milyon tona düştü. Ancak plastik üretiminin artacağı belirtilerek atıkların, ülkelerin kendi içinde stoklanacağı ve yanlış yöntemlerle ortadan kaldırılmak isteneceği uyarısı yapıldı. Raporda Türkiye'ye ilişkin şu veriler yer aldı:

### HERKES VAZGEÇİYOR, TÜRKİYE ÇÖPLERİ TOPLUYOR

\* 2016 başında aylık 4 bin ton olan plastik atık ithalatı 2018'in başında aylık 33 bin tona yükseldi.

\* 2018 ortalarında aylık 20 bin tona geriledi ve sabit kaldı.

\* İngiltere'den ithalat Ekim 2018'den itibaren hızlı bir artışla 10 bin tona çıktı.

\* Türkiye'ye en fazla plastik atık İngiltere, Belçika, Almanya, ABD, Hollanda, İspanya, İtalya, Slovenya, Fransa ve Japonya'dan geliyor.

\* Hükümet plastik atık ithalatını kısıtlayan herhangi bir adım atmadı.

# Anadolu Ajansı ve AKP

Anadolu Ajansı (AA) seçim dönemlerinde sonuçlara dair yaptığı manipülasyonlar ile sık sık gündeme geldi. AKP'nin haber ajansı gibi davranan AA, seçim sonuçlarını açıklarken ilk olarak kırsal kesimleri ve AKP'nin yüksek olduğu sandık sayımları sonuçlarını servis ederek, AKP "kazandı" algısı yaratıyor.

31 Mart yerel seçimlerinde AA yandaşlığını bir kez daha sergiledi. Seçim gecesi 23.21'de veri akışını kesip, ertesi gün 13.00 sularına kadar verileri açıklamaması nedeniyle tepkileri üzerine çekti. YSK başkanı bu tepkilerden kaynaklı "AA benim müşterim değil, benden veri almıyor. Nereden alıyor bilmiyorum" diyerek kendi paçasını kurtarmaya çalıştı. Bu zamana kadarki seçimlerde sıkıntı yaşamayan AA ve YSK ikilisi, birbirlerini suçladılar. AA Genel Müdürü de "YSK Başkanı bizi neden hedef gösterdi, anlamıyorum. YSK Başkanı'nın bitiremediği seçimi ben nasıl bitireyim" diyerek kendini savundu. İki tarafın da AKP'nin basıncı ile ne yapacaklarını bilememelerinden kaynaklı bu gülünç durum, iktidarın geldiği noktayı

gözler önüne serdi.

Anadolu Ajansı'nın tarihi burjuva cumhuriyetin tarihine dayanıyor. Anadolu Ajansı TBMM açılmadan önce, 6 Nisan 1920 yılında, Mustafa Kemal ve arkadaşları tarafından ulusal bağımsızlık savaşının verildiği dönemde kurulmuştur. 1925 tarihinde "Anadolu Ajansı Türk Anonim Şirketi" olarak özerk bir statüye kavuşmuştur. Sanılanın aksine kamu kuruluşu değil, özel bir şirkettir. Haberleri aboneliklerine satmaktadır. Seçimler döneminde de, YSK başkanının açıkladığı gibi, sonuçlara ne şekilde ulaştığı kamuoyu ile paylaşılmamaktadır. Diğer medya kuruluşlarına haber servis edebildiği için, otorite olarak görülmektedir.

AA bugün "özerk" olması gereken kimliğini tümüyle yitirmiş, AKP'nin medya ajansı durumuna gelmiştir. Tarafsız olduğu iddiasının dayanaksızlığı ortadadır. AA'nın bir önceki genel müdürü olan Kemal Öztürk, müdür olmadan önce eski Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın basın danışmanıydı. 2015 Haziran'ında yapılan seçimlerde AKP'den milletvekili



aday adayı olmuştu. AA'nın şimdiki genel müdürü olan Şenol Kazancı ise 2011 yılında Tayyip Erdoğan başbakan iken başbakan başdanışmanlığı, sonrasında da cumhurbaşkanlığı başdanışmanlığı ve eş zamanlı olarak cumhurbaşkanlığı kurumsal iletişim başkanlığı görevini yürütüyordu.

19 Nisan 2019 tarihli Resmi Gaze-

te'de Erdoğan'ın imzası ile bir karar yayınlanarak, 14 sayılı "İletişim Başkanlığı Teşkilatı Hakkında Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi"nde değişiklik yapıldı. AA'nın faaliyet, bütçe, örgütlenme ve insan kaynakları yönetimi üzerinde denetim yetkisi Erdoğan'a verilmiş oldu. Fiilen AKP'nin ajansı olan AA böylece resmi olarak da Erdoğan'a bağlandı.

## Açlık greviyle dayanışma saldırılara rağmen sürüyor

DTK Eşbaşkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven'in açlık grevi 170'li günlerinde sürerken, zindanlarda da binlerce tutsak, Abdullah Öcalan üzerindeki tecrite karşı açlık grevlerine devam ediyorlar.

Açlık grevindekilerin taleplerinin kabul edilmesi için dayanışma eylemleri de sürüyor.

**Gebze M Tipi Kadın Kapalı Hapishanesi** önünde yasak ve saldırılara karşı ailelerin eylem iradesi kırılmıyor. Nöbetin 11. gününde (19 Nisan) polis hakaretler eşliğinde ailelere tazyikli su ve copla saldırdı.

21 Nisan'da da hapishane önüne yürümek isteyen aileler "eylem yasağı" gerekçesiyle kendilerini engelleyen polise "Eylemimizi yapmaktan vazgeçmeyeceğiz. Çocuklarımızın yaşam hakkını savunuyoruz" yanıtını verdi. Yürümekte kararlı olan ailelere destek veren HDP ilçe yöneticileri gözaltına alınırken aileler oturma eylemine geçti. Kısa süre sonra onlar da polis saldırısı ile karşılaştı. Darp

edilerek yerlerde sürüklendiler.

Eski yasağı yeterli bulmayan Kocaeli Valisi tecrit ve hapishane önündeki eyleme karşı yeni yasak ilanı yayınladı. İl genelinde 22 Nisan-6 Mayıs arasında eylem ve etkinliklerin yasaklandığını duyurdu.

Yasağa karşı aileler eylemlerinin 15. gününde (23 Nisan) bir kez daha cezaevi önüne yürümek isterken polis engeliyle karşılaştı.

**HDP İstanbul Kadın Meclisleri** 19 Nisan'da Beyoğlu'nda Odakule önünde "Tecrit insanlık suçudur Leyla Güven'e ses ver" şiarıyla zincir eylemi gerçekleştirdi. HDP milletvekillerinin de katıldığı eylemde, açlık grevlerine dikkat çekmek için ağızlarına maske takan kadınlar "Leyla Güven'e ses ver" çağrısı yaptı.

**Mardin Kızıltepe'de** de 20 Nisan'da Barış Anneleri'nin çağrısıyla açlık grevleriyle dayanışma için toplanıldı. HDP ve DBP'li yöneticilerin de katılımıyla basın açıklaması ve oturma eylemi yapmak isteyen Barış Anneleri, polisin engelleme

çabalarıyla karşılaştı. Polisin engellemesine karşı açıklama yapmak isteyen annelere tazyikli su ve biber gazıyla saldıran polis eylemcileri darp ederek gözaltına aldı.

Kızıltepe Özgürlük Meydanı'nda aynı gün yapılmak istenen protestoya da saldıran polis iki kişiyi gözaltına aldı.

**İstanbul'da** 21 Nisan'da HDP Kartal İlçe Örgütü'nün çağrısıyla İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu'nun da aralarında olduğu çok sayıda kişi Kartal Meydanı'nda sessiz oturma eylemi yapmak için toplandı. Leyla Güven'in fotoğrafının olduğu önlükler giyen eylemciler polisin "yasadışı eylem yapıyorsunuz, dağılın" dayatmasıyla karşılaştı. Eylem devam edince polis saldırıya geçerek çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

**Ankara'da** ÖHD, ÇHD, İHD ve TİHV tarafından açlık grevleri üzerinden oluşturulan komisyon 22 Nisan'da açıklama yapmak için Kızılay'da buluştu.

YKM önünde açıklama yapmak ve Adalet Bakanı'yla görüşmek isteyen ko-

misyon polis engeli ve saldırısıyla karşılaştı.

Bunun üzerine İHD Ankara Şube binası önüne çekilen basın açıklamasına polis burada da izin vermedi. Engellemeye rağmen açıklama yapmaya çalışan kitleye polis biber gazı ve plastik mermiyle saldırarak gözaltı yaptı.

**Diyarbakır D Tipi Cezaevi** önünde 23 Nisan'da açıklama yapmak isteyen tutsak yakınları polis engeliyle karşılaştı.

Valilik yasağını gerekçe gösteren polis cezaevi önünü TOMA ve yüzlerce çevik kuvvet polisiyle ablukaya alarak açıklamaya engel oldu. Polisin bu tutumunu alkış ve zılgıtlarla protesto eden aileler bir süre sonra zorla araçlara bindirilerek cezaevinden uzaklaştırıldı.

**Batman M Tipi Cezaevi** önünde 23 Nisan'da ailelerin eylemine saldıran polis yaklaşık 20 kişiyi gözaltına aldı.

Basın açıklaması için cezaevi önüne gelen aileler, etrafi önceden zırhlı araçlarla ablukaya alan polislerin "dağılın" tehditleri ile karşılaştı.

Yapılan görüşmelerden sonuç çıkmazken bir süre sonra saldırıya geçen polis tutsak yakınlarından 20'ye yakın kişiyi gözaltına aldı.



# Krizin faturasını ödemeyeceğiz! Kıdem tazminatımızı gasp ettirmeyeceğiz!

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, tarihinin en kapsamlı saldırılarından biri ile karşı karşıyadır. Daha seçimlerin tozu dumani ortadan kalkmadan açıklanan yeni ekonomik program ile kıdem tazminatı hakkımız gasp edilmeye çalışılmaktadır. Bu saldırı gerçekleşirse, kıdem tazminatının fona devri ile, ödenen miktarı düşürülecek, ödenip ödenmediğinin denetimi zorlaştırılacaktır. Daha önemlisi, işçilerin iş güvencesi dayanaklarından biri fiilen ortadan kaldırılacaktır. Bu düzenlemenin asıl amacı, kapitalist patronları kıdem tazminatı yükünden kurtarmak, işten çıkarmaları ve hak gasplarını daha da kolaylaştırmaktır.

Ayrıca, "Kıdem Tazminatı Fonu" ile zorunlu hale getirilecek olan "Bireysel Emeklilik Fonu" birleştirilirse, bu fonun kriz içinde debelenen sermaye sınıfı için yeni bir kredi kaynağı olacağı gün gibi aşikârdır. Dün zorunlu tasarruf fonu, konut edindirme fonu gibi fonların, bugün işsizlik fonunun nasıl talan edildiği ortada iken, buna geçit vermek, kıdem tazminatlarımızı altın tepside iktidar ve sermayeye sunmak demektir.

## Arkadaşlar!

Çalışma ve yaşam koşullarımızın her geçen gün biraz daha kötüleştiği, ücretlerimiz düşerken hayat pahalılığının sürekli arttığı, işsizliğin çığ gibi büyüdüğü bugünkü şartlarda, kıdem tazminatının gaspına karşı mücadele etmek hepimizin görevidir. Bugüne kadar karşı karşıya

kaldığımız onlarca saldırı programının püskürtülememiş olmasının yarattığı umutsuzluk alt edilmeli, bizim ve çocuklarımızın geleceğini sermayeye peşkeş çekmek isteyen bu saldırıya karşı hemen harekete geçilmelidir.

## NE YAPMALIYIZ?

Öncelikle kıdem tazminatı üzerine her türlü tartışmayı reddetmeliyiz. İktidar ve sermaye sınıfının niyeti açıkken, "bu hali de kötü, birçok arkadaşımız kıdem alamıyor", "öyle olmasın da böyle olsun" türünden yaklaşımlara prim vermemeliyiz. Bilmeliyiz ki, bu tür söylemler saldırıya çanak tutmakta, kıdem tazminatının fona devri tartışmalarını meşrulaştırılmaktadır.

Tersine, bizler bugünden, başta fabrikalarımızdaki işçi arkadaşlarımız olmak üzere bulunduğumuz her alanda emekçilere, bu saldırıyla hedeflenenin ne olduğunu anlatmalıyız. Yeni düzenleme ile "herkesin kıdem tazminatı alabileceği" vb. yalanlara karşı tüm arkadaşlarımızı döne döne uyarmalıyız.

Umutsuzluğa, kayıtsızlığa, mücadele kaçınılığına izin vermemeliyiz. Söz konusu olanın yalnız bizim değil çocuklarımızın da geleceği olduğunu unutmamalıyız. Bu saldırıya karşı durmak, mevcut haklarımızı korumak ve geliştirmek için bir tercih değil tek seçenektir.

"Kıdem tazminatı genel grev sebebiyle" diye ilan edenler başta olmak üzere

bütün sendikaları derhal genel grev hazırlıklarına başlanması için zorlamalıyız. Sendikal bürokrasinin öfke ve tepkiyi etkisizleştirme manevralarına ve hava boşaltma çabalarına karşı uyanık olmalıyız.

Açıktan ya da dolaylı olarak kıdem tazminatımızın gasp edilmesini hedefleyen çabaları destekleyen, hakkımızı pazarlık konusu yapan sendika yönetimlerinin her türlü meşruluğunu yitireceğini ilan etmeli, değişik araç ve yöntemlerle tepkimizi göstermeli, tasarımı destekleyen sendika yönetimlerinin istifasını istemeliyiz.

Bu saldırının mevcut siyasal iktidar ile sermaye sınıfının ortak projesi olduğu konusunda net bir fikre sahip olmalıyız. Aynı şekilde, ekonomik krizin yarattığı sorunları sandıkta oyumuzu almak için kullanan düzen muhalefetinin de farklı bir programı olmadığını aklımızdan çıkarmamalıyız.

Mevcut baskı rejiminin tahkim edilmesi, demokratik hak ve özgürlüklerimizin kısıtlanması ile karşı karşıya kaldığımız ekonomik-sosyal saldırılar arasında sıkı bir bağ bulunduğunu unutmamalıyız. Bu yüzden, kıdem tazminatı ve diğer haklarımızı gereğince savunabilmek için bile, başta grev, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü olmak üzere bütün özgürlüklerimiz için mücadeleyi, ekonomik haklarımız için mücadele kadar önemsemeliyiz.

Eğer güçlü ve sonuç alıcı bir mücadele yürütmek istiyorsak, yalnızca kendi

taleplerimizi değil, toplumun ezilip sömürülen değişik kesimlerinin haklı talep ve özlemlerini de dile getirmeli, onlarla birleşip ortak mücadele yürütmenin bize güç katacağını bilmeliyiz.

## NASIL YAPMALIYIZ?

Tüm bunları ve fazlasını yapabilmek için en önemli sorun, içinde bulunduğumuz yığınlık ruh halinden çıkarak, kapsamlı bir mücadele ve örgütlenme seferberliği içerisine girmektir.

Fabrikalarda, işyerlerinde, sanayi havzalarında yan yana gelmek, komiteler oluşturmak, birlikler kurmak, yukarıdaki görevlerin yerine getirilebilmesi için paneller, söyleşiler, forum ve kurultaylar örgütleyerek ortak mücadele zeminleri yaratmak önümüzde duran görevlerdir. Bu görevlerin, mevcut bürokratik yapılarıyla, icazetçi, işbirlikçi mücadele anlayışlarıyla sendikalar tarafından yerine getirilebilmesi mümkün değildir. Saldırıları püskürtmenin ve sendikaları tekrar mücadele örgütlerine dönüştürmenin yolu, işçi sınıfının fabrikalardan başlayarak tabandan örgütlenmesinden geçmektedir.

## Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

**Kıdem tazminatının fona devrine dönük hazırlıklara son verilsin, yeni ekonomi programı geri çekilsin!**

**İşyeri komitelerinde ve taban örgütlenmelerinde gücümüzü birleştirelim!**

**BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU**

Gün daha fazla birlik, daha fazla kenetlenme günüdür...

# Sömürü ve köleliğe karşı 1 Mayıs'ta sınıf kavgasını büyütmeye!

Metal İşçileri Birliği Merkez Yürütme Kurulu olarak Nisan ayında işçi sınıfının gündemlerini kapsamlı tartışmalara konu ettik. Yaptığımız tartışmalar sonrası değerlendirmelerimizi paylaşıyoruz.

## KRİZİN FATURASI KAPİTALİSTLERE!

Son dönemde daha da ağırlaşan kriz koşulları suni gündemlerle geçiştirilmeye çalışılıyordu. Ancak seçim sonrasında sermaye sınıfı topyekûn harekete geçti. Seçim akşamı sonuçlar kesinleşmeden yapılan açıklamalar bunun en büyük kanıtıdır. Sonrasında açıklanan YEP'in (Yeni Ekonomi Programı) işçi sınıfının ayağındaki prangaları kalınlaştırmaktan başka bir sonucu olmayacaktır.

Öncelikle seçim sonuçlarına baktığımızda, yaşanan krizin sonuçlarının seçimlere yansdığı söyleyebiliriz. Ancak seçimden önce de belirtmiştik ki bizler işçi sınıfının çıkarlarını savunuyoruz, tüm temel konulara da sınıf bakış açısıyla yaklaşıyoruz. Bu çerçevede seçimlere bakıldığında kazananın sadece sermaye sınıfı olduğu görülecektir. İşçi sınıfının en küçük bir hak kazanımı bile kendi vereceği mücadelede, kendi ellerindedir. Bunun için hiçbir düzen partisi bizim umudumuz olamaz. Bu düzen, bu kapitalist sistem tümünden yıkılmadıkça işçi sınıfı hep kaybeden olacaktır. Bu gerçekleri dün olduğu gibi bundan sonra da dile getirmeye devam edeceğiz. Mücadele hattımızı da hep bu gerçekler ışığında kuruyoruz ve kuracağız.

Seçim sonrası yapılan icraatlar, yeni belediye başkanlarının açıklamaları, tutumları bizleri hep haklı çıkarmaktadır. Seçimlerde işçi sınıfını kendi çıkarları için taraflaştıranlar, seçimlerin ardından krize karşı "Türkiye ittifakı", "demiri soğutma" gibi söylemlerle, aslında sermaye sınıfının çıkarlarının hayata geçirilmesi için canhıraş çalıştıklarını göstermektedirler. Sermaye sınıfı şimdi acı faturaları işçi sınıfına ödetmek için manevralarına devam ediyor. Elimizde kalan son hak kırıntılarına da göz dikmiş bulunuyorlar.

MİB MYK olarak, işçi sınıfına ödettirilmek istenen ağır faturaya ve sermaye sınıfının her türlü gericisi ittifakına karşı işçiler olarak birliğimizi güçlendirmeye ve direnişe çağırıyoruz.



## "YENİ EKONOMİ PROGRAMI" SOSYAL YIKIM PROGRAMIDIR!

Yıllardır sermayenin iktidardaki demir yumruğu AKP, yaşanan ağır ekonomik krize karşı açıkladığı YEP ile faturayı tüm işçi sınıfının omuzlarına yıkmak istemektedir. Arka arkaya gelen zamlar, işten çıkartmalar vb. girişimler faturanın ödetilmesine yeterli gelmemekte ki yeni bir programla sömürü daha da ağırlaştırılmak istenmektedir.

Yıllardır sermayenin çıkarları doğrultusunda davranan AKP iktidarı sınırsız teşvikler, vergi afları, esnek çalışma modellerinin arttırılması gibi adımları pervasızca atmıştır. Öyle ki grev silahımızı bile elimizden almakla övünmektedir. Tüm bunlar çalışma yaşamının daha da ağırlaşmasına, hayat pahalılığının artmasına yol açmış, yaşamı çekilmez hale getirmişti. En son açıklanan YEP ile de, işçi sınıfının elindeki bütün hakların alınması ve işçilerin fabrikalarda kuru bir ücretle çalıştırılması hedefleniyor.

MİB MYK olarak saldırının kapsamına özellikle dikkat çekmek istiyoruz. Yeni saldırı programı ile kıdem tazminatından tutunuz da iç edilmiş emeklilik hakkımıza kadar birçok kalemden yeni hak gaspları hayata geçirilmek isteniyor.

Başta metal işçileri olmak üzere tüm işçiler bu saldırı programına dur demelidir. Her seferinde "kıdem tazminatı kırmızı çizgimiz" diyen sendikalar halen ciddi adımlar atmamıştır. Sendika bürok-

ratları o uğursuz rollerini oynamadan işçi sınıfı olarak tabandan birleşmeli, fabrika fabrika komiteler kurarak örgütlenmeliyiz. "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarı altında taleplerimizi kazanmak için dişe diş bir mücadele vermektен ve genel grev hedefiyle davranmaktan başka çaremiz yoktur.

Ekonomik krizin bir diğer yansıması da üretimdeki daralmadır. Bazı sermaye temsilcilerinin açıklamaları da bunu doğruluyor. Çelik üreticileri 2019'da %60 daralma beklediklerini ifade etmişlerdir. Otomotiv satışları bir önceki seneye göre yarı yarıya düşmüştür. Bu gidişat bir süredir kapitalistlere verilen sınırsız teşviklerle engellenmeye çalışılsa da engellenememektedir. Üretimdeki daralma doğrudan istihdamda daralmaya yol açmaktadır ki açıklanan resmi işsizlik rakamları şimdiden %15'e dayanmıştır. Resmi olmayan sonuçlar daha da vahimdir. DİSK'in son açıkladığı rakama göre gerçek işsiz sayısı 7,5 milyondur. İşçi sınıfını yeni işten çıkartmalar beklemektedir.

MİB MYK olarak "işten çıkartmaların yasaklanması" talebinin fabrikalarda daha gür haykırılmasının gerektiğinin altını kalın çizgilerle çiziyoruz. Bu süreçte atılan işçinin fabrikasını terk etmemesi, diğer işçilerin de arkasına sahip çıkması gerekmektedir. Tüm işçiler "Herkes iş, tüm işçilere iş güvencesi!" talebini fabrikalarda yaygınlaştırmalıdır.

Resmi enflasyonun bile %20'lerde, gerçek enflasyonun daha fazla olduğu

ülkede kimi sendikaların sözleşme süreçleri devam etmektedir. Sonuçlanana bakıldığında, enflasyon rakamlarının bile altında kalan ücret zamlarının başarı gibi gösterilmeye çalışıldığı görülecektir. Sendika bürokratları "günümüz koşullarında", "zor dönemdeyiz" gibi safsatlarla işçi sınıfını duruma razı etmeye çalışmaktadır. MİB MYK olarak diyoruz ki bu durumu kabullenmemeliyiz. Haklarımız için dişe diş bir mücadele vermeliyiz.

## 1 MAYIS'TA ALANLARA!

Önümüzde işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs var. 1 Mayıs işçi sınıfının en önemli mücadele günüdür. Yukarıda belirttiğimiz ışığında 1 Mayıs gününü birleşik, kitlesel bir mücadele gününe çevirmek sorumluluğu ile yüz yüzeyiz.

Bu yüzden 1 Mayıs'ta krizin faturasını ödememek, ekonomik sosyal saldırıları kabul etmemek, yeni ekonomi programını hepten reddetmek için alanlarda olmalıyız. İşçi sınıfının haklı ve meşru taleplerini haykırma günü olan 1 Mayıs'ta birliğimizi güçlendirelim. Bugün daha fazla birlik olma, daha fazla kenetlenme günüdür. Tüm işçi kardeşlerimizi mücadeleye atılmaya, yaşamı çekilmez hale getiren sermaye düzeninden hesap sormaya çağırıyoruz.

# Belediye yönetimleriyle değişen sendikal "tercihler"!

Belediyelerde hangi sendikanın yetki alacağını, işçilerin hangisine üye olacağını yerel seçimlerde kazanan partiye göre değiştiği bilinen bir olgudur. Yönetim değişikliği söz konusu olduğunda, işten çıkarmalar yaşanır ve yeni gelen kendi tabanını istihdam eder.

Öyle ki, AKP'nin İstanbul'u kaybetmesiyle gündeme geldiği üzere, on binlerce kişinin işi sadece bankamatikten para çekmektir. Sadece İBB bünyesinde bunun 60 bin kişi olduğu belirtilmektedir. Çalışan listelerinde isimleri yer alan bu kişileri üye yapmak isteyen sendikalar nerede çalıştıklarını bulamamakta, bunu öğrenmek için başvurdukları belediye yetkilileri ise "onları karıştırmayın" diyerek, bu tabloyu doğrulamaktadır.



## AKP'Lİ HAK-İŞ'İN "SENDİKA SEÇME HAKKI" DEMAGOJİSİ

31 Mart yerel seçimlerini "beka meselesi" olarak tanımlayan AKP'li Hak-İş Başkanı Mahmut Arslan'ın AKP'den CHP'ye geçen belediyelerde üyelerinin zorla istifa ettirildiğini açıklaması yeni bir tartışmayı gündeme getirdi.

Düne kadar AKP adaylarına oy toplamak için açıktan çalışma yapan bu zatın korktuğu başına gelmiş, iki hafta içinde 6 bine yakın üyesi istifa etmiştir.

AKP iktidarına ve sermayeye sunduğu sınırsız hizmetler karşılığında Hizmet-İş 2003 Ocak'ında 88 bin 994 olan üye sayısını 2019 Ocak'ında 315 bin 199'a çıkarmıştır. Dolayısıyla, Hak-İş başkanının "sendika seçme hakkı", "işçinin tercihi" gibi söylemlerinin demagojiden öte bir anlamı bulunmamaktadır. AKP'nin kazandığı belediyelerde işçiler istesinler ya da istemesinler, yandaş sendikaya üye

**İşçilerin söz, karar, inisiyatif hakkını temel almayan, partilerle ilişkiler üzerinden üyelikler yapan sendikal anlayışlar hizmet ettikleri partilerle birlikte gitmeye mahkumdurlar. Hak-İş'in yaşadığı budur. Diğer sendikalar için de farklı bir tablodan söz etmek mümkün değildir.**

yapılmıştır.

Yıllardır İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde yok saydıkları binlerce taşeron işçisini de 31 Mart'ın ardından alalacele üye yaparak, birkaç yıl daha buradaki konumlarını koruma çabasıındalar.

Mahmut Arslan AKP'den CHP'ye geçen Antalya, Esenyurt, Küçükçekmece, Artvin, İzmir Menderes, Ödemiş, Zonguldak Ereğli ve Tarsus gibi toplam 27 il ve ilçe belediyesinde iki hafta içinde 5 bin 647 üyelerinin "zorla" istifa ettirildiğini açıkladı. "Baskılar durdurulmazsa ikinci aşamaya geçeceğiz" diyen Arslan'ın "ikinci aşamadan" kastı ise, elbette sendikanın üyelerini harekete geçirmek değildir. Savcılığa şikayet, bakanlığın teftişi

gibi yöntemlerle yine efendilerinden yardım isteyecektir.

## CHP İLE GELEN SENDİKAL ÜYELİKLER

Hak-İş başkanının asıl hedef aldığı DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası da, İBB bünyesindeki işçilerin baskı ve zor ile Hizmet-İş'e üye yapıldığını belirtti. Belediye önünde yaptıkları eylemde bu durumu protesto eden Genel-İş, "işçilerin sendika tercihine saygı duyulması" çağrısı yaptı. Açıklamada, "Belediye seçimlerinden sonra işbaşına gelen belediye yönetimlerinin birçoğunun ilk icraatlarından birisi çalışanların sendikalarını değiştirmeleri için baskı uygulamak olmaktadır" ifadeleri de yer aldı.

Genel-İş Sendikası'nın açıkladığı bu olgu belediyelerde çalışan işçiler tarafından çok iyi bilinmektedir. Ancak sadece AKP'nin aldığı belediyelerde değil, CHP'nin aldığı belediyelerde de aynı durum yaşanmaktadır. Bugüne kadar CHP'nin bulunduğu belediyelerde de ağırlıklı olarak işçiler Genel-İş'e üye yapılmış ve 31 Mart'ta AKP'den CHP'ye geçen belediyelerde binlerce işçi bu sendikaya geçmiş veya geçirilmiştir.

Kimi yerlerde ise CHP'li belediye başkanlarının kişisel tercihleri ile Genel-İş yerine Belediye-İş'e üye yapılmaktadır.

İBB'yi CHP'nin almasıyla kadrolu çalışanlardan KESK'e bağlı Tüm Bel-Sen'e yoğun geçişler yaşanmaktadır. Benzer durum CHP'ye geçen ilçe belediyelerinde de söz konusudur

\*\*\*

İşçilerin söz, karar, inisiyatif hakkını temel almayan, partilerle ilişkiler üzerinden üyelikler yapan sendikal anlayışlar hizmet ettikleri partilerle birlikte gitmeye mahkumdurlar.

Hak-İş'in yaşadığı budur. Diğer sendikalar için de farklı bir tablodan söz etmek mümkün değildir. Onlar da aynı mantıkla hareket etmeyi sürdürdükçe üyelerinin maaşını dahi almak için eylem yapmak zorunda kalacaklar ve belediyeler el değiştirdiğinde üyelerini kaybedeceklerdir.

## Soma Katliamı'nın faili patrona tahliye

Düzen yargısı her zaman olduğu gibi sermaye sahiplerini korumaya, işçi katillerini cezasızlıkla ödüllendirmeye devam ediyor.

13 Mayıs 2014 tarihinde Manisa'nın Soma ilçesinde, resmi rakamlara göre 301 madencinin göz göre göre katledilmesiyle ilgili yargılamada Soma Kömür İşletmeleri A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı Can Gürkan tahliye edildi.

Katliama ilişkin 5'i tutuklu 51 sanıklı davanın gerekçeli kararının açıklanmasının ardından sanık avukatlarının yaptığı başvuruyu inceleyen İzmir Bölge Adliye Mahkemesi 14. Ceza Dairesi, 5 sanığın 15 yıl ila 22 yıl 6 ay arasında hapis ce-

zalarını, tutuksuz yargılanan 9 sanığın adli kontrol şartını ve 37 sanığın ise beraat kararlarını yerinde buldu.

Can Gürkan 18 Mayıs'ta tahliye edilirken genel müdür Ramazan Doğru, işletme müdürü Akın Çelik, teknik müdür İsmail Adalı ve teknik nezaretçi Ertan Ersoy'un tutukluluk hallerinin devamı yönünde karar çıktı.

Can Gürkan'ın tahliye gerekçesi, "yattığı sürenin göz önüne alınarak Yargıtay kararı beklediği durumda 5 yıl 6 ay olan infaz süresinin aşılacağı" şeklinde belirtildi. Can Gürkan yurt dışına çıkış yasağı ile serbest bırakıldı.



# “İş cinayetlerine karşı kararlı eylemler yapalım”

*İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi'nden Murat Çakır ile 28 Nisan'ın ön günlerinde iş cinayetlerini konuştuk, Kale Kayış ve Soma Katliamı'na ilişkin güncel gelişmeleri de ele aldık.*

**- Gerekli önlemler alınmadığı, denetimler yerine getirilmediği için iş cinayetleri kesintisiz bir şekilde devam ediyor. Öncelikli olarak iş cinayetlerinin yaşanmasının gerisindeki nedenler hakkında neler düşündüğünüzü belirtebilir misiniz?**

- Esas neden işçilerin örgütlü olmaması ve bunun gerçekleşmemesi için de patronların elinden geleni yapmasıdır. Çünkü asgari bir sendikal örgütlülük bile patronların sınırsız tahakkümüne ket vuruyor. İşçiler birlikte olduğunda sorunlarına çözüm buluyor, işçi sağlığı ve iş güvenliği alanında da. Dikkat ederseniz sendikal işyerlerinde ölümler daha az. Çünkü işçi kendini asgari düzeyde de olsa savunabiliyor. Bu noktada sendikasızlaştırma, grev yasakları vb. saldırılar yaşanıyor.

Bağlı olarak maliyet ne olursa olsun gerekli önlemlerin alınması ve devletin de denetlemesi gerekiyor. Ancak son dönemdeki ekonomik kriz bu önlemlerin tamamen rafa kaldırılmasını da beraberinde getirdi. Keza devlet, grevleri yasaklayarak bu süreçte sermayenin elini güçlendirdi. Yine denetim fiilen yok. Bir örnek verelim: Geçtiğimiz hafta yapılan açıklamaya göre Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı 2010'dan bu yana dokuz yılda 416 işyerinde çocuk işçi ihlali tespit etmiş. Oysa İSİG Meclisi 2013'ten bugüne 377 çocuğun iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğini açıkladı. Bırakın denetimi, tespit etmiyorsunuz bile.

Türkiye'de iş cinayetleri minimuma indirilebilir tabii ki. Ancak uluslararası işbölümünde yeri ucuz işçilik olan bir ülkede ekonomik daralmalar dışında iş cinayetlerini azaltan bir sebep mümkün değil. Ancak işçi sınıfının mücadelesi iş cinayetlerini azaltabilir.

**- Kale Kayış'ta direnişe geçen işçilerin temel gündeminin iş güvenliği olduğu biliniyor. Buradaki tabloya hakim olan biri olarak neler söylemek istersiniz?**

- Kale Kayış'taki direniş tamamen bir



işçi sağlığı-iş güvenliği direnişi. İşçiler yaşamak için sendikal oldular ve direnişe geçtiler. Tıpkı BEDAŞ'ta ve 3. havalimanı'nda olduğu gibi...

Fabrikada tam bir kuralsızlık hakim. İş güvenliği uzmanı aynı zamanda ortaklardan biri. Direniş öncesi işçilere ağır hakaretler ediliyor, sendikal oldukları için. Yasada belirtilen hiçbir uygulama hayata geçirilmiyor. Genel önlemler bir yana, kişisel koruyucu donanımlar bile yetersiz. Yoğun bir şekilde iş kazaları ve meslek hastalıkları gözüküyor.

Tabii Petrol-İş Sendikası'nın önümüzdeki süreçte daha atak bir çizgi izlemesi gerekiyor. Çünkü direniş artık ikinci ayına doğru gidiyor. Ama bu noktada bizlerin de aktif destek vermesi gerekiyor. Keza mücadele edilen sadece Kale Kayış patronu değil, bölgede sendikasız 450 fabrikanın patronu. Kale Kayış'a sendika girerse bir başlangıç olabilir. Bu yüzden sermaye ortak hareket ediyor. Bölgede acilen işçilerin birliğinin gösterilmesi ve Kale Kayış direnişinde somutlaştırılması lazım.

**- Soma'da 301 madencinin katledildiği maden şirketinin başındaki kişi 5 yıl dahi tutuklu kalmadan serbest bırakıldı. İş cinayetleri ve yargı süreçleri konusunda neler söylemek istersiniz?**

- Ülkemizde 2000'li yıllarda devrimcilerin önderliğinde işçi sınıfı hareketinde özel bir başlık olarak işçi sağlığı ve iş gü-

venliği mücadelesi ilmek ilmek örüldü. Tuzla tersanelerinde, kot kuşlama işçileriyle, Davutpaşa'yla başlayan bu hareket yayıldı. Ancak 2014 Soma Katliamı sonrası bir durgunluk ve inişli-çıkışlı bir süreç olduğunu düşünüyorum. Çünkü Soma Katliamı sonrası gerçek anlamda bir karşılık veremedik. Bölgeyi, maden işçilerini örgütleyemedik. 10-20 işçinin öldüğü katliamlar sıradanlaşmaya başladı. Bugün de Soma'nın failleri serbest bırakılıyor. Bu bir sonuç.

Bu anlamda işçi sağlığı ve iş güvenliği mücadelesinin bölgesel ve işkolu düzeyinde yaygınlaştırılması, özel başlıkların oluşturulması ve kolektif hareketin güçlendirilmesi gerektiğine inanıyorum. Yargı sürecindeki tutumumuz ancak sınıf mücadelesinin bir parçası haline getirilebilir ve işçiler basınç oluşturabilirse görece anlam kazanır.

**- Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) 2001'de, 28 Nisan'ı 'Dünya Çalışma Güvenliği ve Sağlığı Günü' ilan etti. Türkiye'de de yakınlarını iş cinayetlerinde kaybeden aileler 28 Nisan'ın "İş Cinayetlerinde Hayatını Kaybedenleri Anma ve Yas Günü" ilan edilmesi için eylemler gerçekleştiriyor. Aileler bu durumun, farkındalık yaratmak ve yeni iş cinayetlerinin yaşanmasını engellemek için önemli olduğunu ifade ediyor. Siz bu konuda neler söyleyeceksiniz?**

- Öncelikle iki etkinlik duyurusu ya-

payım. Birincisi, İzmir İSİG Meclisi 27 Nisan'da iş cinayetleri sokak resim sergisi düzenliyor. Saat 14.00-15.00 arasında ve ardından basın açıklaması yapacak, Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde. 15.30'da ise Mimarlar Odası Toplantı Salonu'nda bir sunum gerçekleştirecek. İkincisi, Ankara İSİG Meclisi 28 Nisan'da saat 13.00'te Madenci Anıtı önünde basın açıklaması yapacak. Ardından 'Kumun Gecesi Belgeseli' gösterimi olacak, Mülkiyeliler Birliği'nde.

Aileler konusuna gelirse. Yakınlarını kaybeden ailelerle ilk 28 Nisan etkinliğini 2012 yılında İSİG Meclisi olarak beraber gerçekleştirmiştik. Sonrasında iki yıl ortak etkinlikler yaptık ve aileler kendi bağımsız çizgi-eylem süreçlerini gerçekleştirdiler. Oldukça önemli ve ülkemiz için yeni sayılabilecek bir adım. Ancak bu adımların işçi sınıfı mücadelesinde yer bulması gerekiyor. Tarih 1 Mayıs evveline geldiği ve bu sürecin zorluklarını gördüğümüzde pratik sorunlar çıkıyor.

**- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?**

- Söyleyecek çok şey var. Ama kısaca özetleyeyim: İSİG mücadelesini yaygınlaştıralım. İşyerlerini örgütlemek için amansız bir çizgi tuturalım. İş cinayetlerine karşı kararlı eylemler yapalım. Düzeni değiştirme ufkumuzu hiç kaybetmeyelim...

DISK Tekstil'in başındaki çete sınıfa ihanette sınır tanımıyor...

# Greif işçilerinin iradesi karşısında yenilenler mahkeme koridorlarında debelenip duruyorlar!

DİSK Tekstil Sendikası Greif işçilerinin haklı ve meşru mücadelesinin yarattığı değerlere saldırmaya devam ediyor. Greif işçilerinin haklı ve meşru mücadelesi karşısında Greif yönetimiyle işbirliği yaparak karşı safta yer alanlar, direnişçi işçiler hakkında çeşitli davalar açmışlardır. Tekstil Sendikası'na çöreklenmiş çetenin, direnişin sürdüğü dönemde Greif yönetimiyle iş birliği içinde mahkemeye verdiği belge fabrikaya polis müdahalesinin en önemli dayanağı olarak kullanılmıştır. Benzer suç şecereleri kalabalık olan çete, işçilerin öz mücadele örgütü olan sendikanın başına çöreklenmiştir. Uzun yıllardır sendikayı işçi örgütü olmaktan çıkartarak işçi sınıfının davasına karşı bir suç aracı, ticarethane olarak kullanılmaktadır. Dönemin Tekstil Sendikası Başkanı Rıdvan Budak'ın, Greif işçileri sendikalarına giderek görev nöbeti başlattıklarında savcılığa verdiği dilekçede yer alan **"Çalışma ofisime çalışmak için gidemiyorum"** ifadesi bu durumun en somut ifadesidir.

Aynı çete, Greif işçilerinin sendika merkezindeki görev nöbetini ve ihanet sözleşmesi sonrası işçilerin sendika binasına giderek yönetimle görüşme talebinde bulunmalarını **"sendikal faaliyetleri engelledikleri"** gerekçesiyle dava konusu etmiş ve öncü işçilerin yargılanmasına sebep olmuştur. Bakırköy 31. Asliye Ceza mahkemesinde görülen dava, **"bahsi geçen işçilerin sendika üyesi ve temsilcisi oldukları ve atılı suçun oluşmaması"** nedeniyle beratla sonuçlanmıştır. DİSK Tekstil Sendikası'nın başındaki çete Greif işçilerinin haklı ve meşru mücadelesinden aldıkları yararın hâlâ süren acısıyla işçi sınıfından yana olan her şeye duydukları intikam hirsından olsa gerek **11.03.2019** tarihinde kararı istinaf mahkemesine taşıyarak **işçilerin cezalandırılmasını** tekrar talep etmiştir. Bu adımlarıyla, saltanatlarına karşı gerçek işçi demokrasisi ve sendikal anlayış için mücadele edecek ve yeni Greif'ler yaratacak işçilere gözdağı vermeyi hedeflemektedirler.



## SÖZ KONUSU DAVAYA GEREKÇE GÖSTERİLEN OLAYLARA KISACA BAKALIM!

Dava dosyasında ve çetecilerin mahkeme ifadelerinde iki eylem belirtilmekte ve bu olaylar gerekçe gösterilerek sendikal faaliyetin engellendiği iddia edilmektedir:

**1-** Greif Direnişi esnasında (14 Mart 2014) Greif yönetimi ve DİSK Tekstil Sendikası'nın işbirliğiyle toplanan taşeron patronları ve dışarıdan getirilen parayla tutulmuş adamlardan oluşan grup direnişe müdahale etmeye kalkmıştır. Fabrika yakınında ellerinde sopa vb. araçlarla toplanan grup polis eşliğinde fabrikaya doğru yürüyüşe geçmiştir. Greif işçilerinin fabrika dışına çıkararak ördükleri etten duvar, **Patron-DİSK Tekstil işbirliğiyle** yapılmaya çalışılan saldırı ve provokasyonu boşa düşürmüştür. Provokasyonun hemen ardından fabrikaya yürümek isteyen taşeron patronlarını ve parayla tutulmuş adamları **Tekstil Sendikası resmi sayfasında yaptığı açıklamada işçi olarak göstermiş** ve saldırı girişimini meşrulaştırmaya çalışmıştır. Sendika yönetiminin bu tutumunu devam ettirmeleri üzerine **Greif işçileri 17 Mart 2014'te** bir heyet oluşturarak Tekstil Sendikası Genel Merkezi'ne gitmişlerdir. İşçi heyeti, çetecilerden gerçeği

yansıtmayan açıklamanın kaldırılmasını ve direniş karşısındaki patron işbirlikçi tutumlarını sonlandırmalarını istemiştir. Sendikaya giden işçiler yöneticiler tarafından muhatap alınmamıştır. Klasik **"Bugün gidin yarın gelin"** söylemi ile karşı karşıya kalmışlardır. Bunun üzerine Tekstil Sendikası Genel Merkezi'ndeki işçiler ise, Kani Beko'nun DİSK'in Sesi'nde yayınlanan **"DİSK yetkiyi işçiden alır"** yazısını yüksek sesle okumuşlardır. Tekstil Sendikası'ndaki çetecilere işçilerin iradesini tanıma ve buna uygun hareket etme çağrısı yapmışlardır. Talepleri karşılanana ve yönetim adına bu konuda kendilerine bir açıklama yapılana kadar sendika binasında bekleyeceklerini ifade etmişlerdir. Taşeron patronları ve parayla tutulmuş adamları işçi gösterecek kadar pislige batan Tekstil Sendikası yöneticileri ve kalem tutan uşakları işçilere hakaret ederek bina dışına atmaya çalışmışlardır. Muzaffer Subaşı, Nuri Toprak, Ergun İşeri başta olmak üzere sendikada bulunan bütün yöneticiler işçilere fiziki şiddet ve hakaretlerde bulunmuşlardır. Sendikacı kılıklı çetecilerin saldırılarına rağmen **"görev nöbeti"** başlatılmıştır. **"Görev nöbeti"** tutan işçiler sendikanın toplantı salonunda bekleyişlerini sürdürmüşlerdir. Sendikanın rutin çalışmasını engelleyecek hiçbir davranış sergilenmemiştir. Sendikanın sözleşmeli çalışanları işçilerin

beklediği zaman zarfında çalışmalarını sürdürmüşlerdir. Yerel mahkemede sendika çalışanlarının verdiği ifade de bu yöndedir. İşçiler karşı karşıya kaldıkları ihaneti DİSK'e de taşımışlar ve sorunun çözümü için göreve davet etmişlerdir. DİSK Yönetim Kurulu direnişçi işçilerle ve Tekstil Sendikası'na çökmüş çeteyle görüşmeler yapmıştır.

Aynı günlerde Rıdvan Budak **"ofisimde çalışmıyorum"** gerekçesiyle nöbetteki Greif işçileri hakkında polise şikâyetle bulunmuştur. İşçiler polis tarafından karakola çağrılarak ifadeleri alınmasının ardından nöbete devam edilmiştir.

DİSK Yönetim Kurulu da gerçekleştirdiği görüşmelerin ardından, Greif işçilerine direnişlerini sahipleneceklerini, Greif TİS sürecini bundan sonra DİSK, DİSK Tekstil ve Greif işçilerinden oluşan komisyonun yürüteceğini, Rıdvan Budak'ın şikâyetini geri aldığını ifade etmiştir. Kani Beko ve diğer DİSK yöneticileri de Rıdvan Budak'ın işçileri şikâyet etmesinin **"hiçbir biçimde kabul edilemez"** olduğunu ifade etmişlerdir. Verilen sözler üzerine Greif işçileri, **"artık muhatabımız DİSK'tir"** diyerek görev nöbetlerini sonlandırmışlardır. Sonradan yaşananalar verilen sözlerin DİSK tarafından ortada bırakıldığını, gereklerinin yerine getirilmediğini göstermiştir. Rıdvan Budak şikâyetini geri almadığı gibi DİSK yönetimi de DİSK Tekstil'in ihaneti karşısında hiçbir adım atmamış, böylece ortak olmuştur.

Davaya konu olan birinci olay kısaca böyle gelişmiştir.

**2-** Davaya konu olan 2. olay (**22 Nisan 2014**) ise sendikal ihanet çetesinin aczine açık bir kanıttır. Polisin saldırısının yapıldığı gün DİSK Tekstil Greif yönetimiyle toplu sözleşme imzaladığını açıklamıştır. Bu açıklamanın Greif yönetiminin açıklaması ve polis saldırısıyla aynı anlarda yapılması işbirliğinin olduğu boyutu göstermektedir. Bunun üzerine Greif işçileri DİSK yönetimine oluşturulan Komisyon'un onayı dışında hiçbir sözleşme imzalanmayacağına dair verdikleri sözü hatırlatmışlardır. DİSK yönetimi verdikle-

ri sözü tutmadıkları gibi işçileri muhatap almama tutumu sergilemişlerdir. Greif işçileri DİSK'in görevini yerine getirmemesi ve ihanet karşısında hiçbir adım atmaması üzerine DİSK Genel Merkezi'nde "görev nöbeti"ne başlamışlardır. Aynı zamanda DİSK Tekstil yönetimiyle görüşmek için çeşitli girişimlerde bulunmuşlardır. Kapkaç yöntemiyle ihanet sözleşmesi imzalayan Tekstil Sendikası yönetimi günlerce sendikayı açmamış ve işçilerin telefonlarına dahi çıkmamışlardır. Patron uşaklığında son noktayı Tekstil Sendikası, DİSK'in "artık inisiyatif bizde" demesine ve bu konuda bir komisyon oluşturulmasına rağmen koymuşlardır. Bu da DİSK'i yaşananlar konusunda birinci dereceden sorumlu yapmaktadır.

Greif işçileri 22 Nisan 2014'te Tekstil Sendikası yönetiminin başkanlar kurulu toplantısı için Genel Merkez'de olacaklarını öğrenmeleri üzerine bir heyet oluşturarak görüşmeye göndermişlerdir. Bina içine dahi alınmayan işçiler kapı önünde bekleyişlerini sürdürmüşlerdir. Sendika binasından aşağı inen Tekstil Sendikası yöneticileri ellerindeki beysbol sopalarıyla işçileri tehdit etmiş, küfür ve hakarete bulunmuşlardır. Ardından işçilere saldırma girişiminde bulunmuşlardır. İşçiler de meşru savunma haklarını kullanmıştır.

Sendikal faaliyetin engellenmesi gerekçesiyle açılan davaya konu olan ikinci olay da özetle böyle gelişmiştir.

### SENDİKAL FAALİYET, SENDİKANIN PATRONLAR İÇİN DANIŞMA VE MÜCADELE KIRICI BİR MERKEZE DÖNÜŞTÜRÜLMESİ MİDİR?

Tekstil Sendikası'nın başına çökmüş çete sermayeye eşi benzeri görülmemiş hizmetler sunmuştur-sunmaya da devam ediyor. Bunların sendikal faaliyet diye adlandırdıkları, patronların zararına olan her şeyi ezmektir. Greif Direnişi karşısında da de benzer çabalarını sergilemişlerdir. Bu çabalar mahkemeye sundukları evraklarla da tarihe not düşülmüştür.

İşçinin iradesini hiçe sayan, mücadelesini ezmeye çalışan, patronlarla açıktan işbirliği yapanlar sendikacı değillerdir. Patronların işçi sınıfı içindeki uzantılarıdır. Patronlar adına uysal köleler yaratma görevi dışında hiçbir görevleri yoktur. Bunun için de patronlar tarafından arparları eksik edilmemektedir. Düşünün ki İstanbul gibi Tekstil sektörünün yoğun olduğu bir kentte Greif işçileri örgütlenene kadar Tekstil Sendikası'nın İstanbul Şubesi'nin üye sayısı 200'ün biraz üzerinde. Greif işçileri kendi öz emekleri ve 1 yılı bulan çabalarıyla örgütlenmişlerinde bu sendikanın İstanbul'daki üye sayısı 4 katına çıkıyor. Greif işçileri daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için bütün-



lülkü biçimde toplu sözleşme taslaklarını oluşturuyor ve kazanmak için mücadele programı hazırlıyorlar. Sendikayı dört duvar arasındaki mekân görenler, burada da patronlara hizmet etmek için çalışanlar Greif işçilerinin haklı meşru taleplerine sahip çıkmadıkları gibi işçi sınıfının bu onurlu mücadelesini de yasadışı ilan ediyorlar. Bir de bunu yapanlar "DİSK yetkiyi işçilerden alır" diyen bir Konfederasyonun üyesi sendika yöneticileridir.

Şimdi soruyoruz? Burada işçi sendikası görünümü patron uşakları mı sendikal faaliyeti ve işçilerin haklı meşru mücadelesini engellemeye çalışmıştır, yoksa sendikalarını gerçek işçi örgütüne dönüştürmek isteyen, Greif Yönetiminin-sermayenin işçi sınıfına dayattığı, taşeronluk saldırısı başta olmak üzere tüm saldırılarına karşı amansız mücadele veren Greif işçileri mi?

### DİSK YÖNETİMİ VE YÖNETİM KURULU ÜYELERİ HÂLÂ SESSİZLİKLERİNİ KORUYACAKLAR MI?

Greif Direnişi karşısında sendikaların aldığı konumlar bütün açıklığıyla ortadadır. İşçi sınıfının öz örgütlülükleri olan sendikaların başını tutanlar Greif Direnişi'ne karşı Tekstil Sendikası'nın ihanetçi tutumuna ya sessiz kalmışlardır ya da destek olmuşlardır. İşçi sınıfının mücadele tarihine bu tutumlar not düşülmüştür. Greif işçileriyle en somut biçimini alan "söz, yetki, karar" hakkının işçilerde olduğu sendikalar yaratma mücadelesi er ya da geç kazanacaktır. Bu mücadelenin yanında olanlar ve karşısında olanlar hak ettiklerini alacaklardır.

DİSK'in başında olanlara kuruluş değerlerini hatırlatırız. DİSK işbirlikçi, ihanetçi, yasakçı sendikal anlayışa karşı

kurulmuş bir sendika değil midir? Greif işçileri Türkiye işçi sınıfı hareketinin fiili meşru mücadelesini rehber edinmiş, DİSK'in tükettiğiniz ilerici değerlerini de temsil eden bir direniş olarak gerçekleşmiştir. Peki, neden bu değerlere ve bunun günümüzdeki en ileri temsilcisi olan Greif'e sahip çıkmadınız. Peki, neden hâlâ Greif Direnişi üzerinden işçi sınıfını devrimci ilerici birikimine karşı yöneltilen saldırılar karşısında sessizliğinizi koruyorsunuz.

191 Greif işçisine Tekstil Sendikası'nın mahkemeye sunduğu belgelerle açılan davanın gayri meşruluğu ortadadır. Bu gayri meşru dava karşısında diliniz neden tek kelime dahi söylemiyor.

Greif öncülerinin de içinde olduğu 7 kişiye açılan davaya Rıdvan Budak'ın 15 Mart'ta işçileri şikâyet etmesi gerekçe gösteriliyor. Siz "Bu bizim için kabul edilemez bir durumdur", "Rıdvan Budak şikâyetini geri çekti" diye Greif işçilerine açıklama yapmadınız mı? Verdiğiniz sözlerin arkasında şimdiye kadar durmadınız, şimdiden sonra duracak mısınız? Yoksa bu ihanet karşısında sessiz kalarak ortak olmaya devam mı edeceksiniz?

Bizler sendikacı kılığındaki patron uşaklarının işçi sınıfının fiili meşru mücadelesini ezmelerine izin vermedik. Şimdi de Greif Direnişi üzerinden mahkemelerde ezmeye çalışıyorlar. Biz buna da izin vermedik, vermeyeceğiz. Peki siz işçi sınıfının fiili meşru mücadele anlayışını ve pratiğin savunacak mısınız? Yoksa DİSK'e bağlı DİSK Tekstil Sendikası'nın başındaki çetenin bu girişimlerinin karşısında sessizliğinizi koruyacak mısınız?

DİSK Yönetim Kurulu'nu ve Greif direnişi döneminde yönetimde olan Yönetim Kurulu Üyesi sendikacıları (Arzu Çerkezoğlu, Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Kanber

Saygılı başta olmak üzere) söyledikleri sözün arkasında durmaya DİSK'in mücadele değerlerine sahip çıkmaya ve bu değerlere leke sürenler karşısında artık sessiz kalmamaya davet ediyoruz.

### GREIF DİRENİŞİ İŞÇİ SINIFININ GELECEĞİDİR, ADLİYE KORİDORLARINDA DEBELENENLERİN ÇABASI BOŞADIR!

Greif Direnişi örgütleniş ve mücadele tarzıyla gerçek sendikal mücadelenin nasıl olması gerektiğini göstermiştir. İşçi sınıfının 200 yıllık mücadele deneyimi ve birikiminin açığa çıkardığı yasalar Greif Direnişi'nin temel eksenini olmuştur. Greif Direnişi'ne yön veren devrimci işçiler aynı eksenle mücadelesini sürdürecektir. İşçi sınıfının sorunlarına çözümü sermayenin masalarında arayanlar, devrimci-ilerici mücadele deneyimini adliye koridorlarında boğmaya çalışanlar kaybedeceklerdir.

İşçi sınıfının devrimci-ilerici mücadele birikimlerine yaslananlar yeni Greif'ler yaratma mücadelesini kesintisiz sürdürecektir. Tekstil işkolunda işçi sınıfının mücadele değerlerinin, birikiminin ve Greif deneyiminin değerlerinin temsilcisi olan sendikamız bu doğrultuda mücadeleyi büyütme için çabasını sürdürecektir. Her türlü işbirlikçi, ihanetçi anlayışların karşısında gerçek sendikal mücadelenin temsilcisi olacaktır. İşçi sınıfının devrimci ilerici değerlerini koruma ve geliştirme çabası içinde olan bütün ilerici güçleri de işbirlikçi-ihanetçi anlayışlara karşı, sınıfın örgütlenme mücadelesinde yanımızda olmaya gücümüze güç katmaya davet ediyoruz.

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI  
18 NISAN 2019

# Türkiye'de

Uzun yıllar verilen inatçı mücadelelerin ardından 2011 yılında 1 Mayıs yeniden tatil günü ilan edildi ve Taksim'de kutlanmasına izin verildi. Bunu izleyen günlerde H. Fırat yoldaş, iki ayrı konferansta ve ek bir konu olarak, 1 Mayıs'ın tarihsel anlamını ve Türkiye'de 1 Mayıs'ı ele aldı. Her iki konferansın konuya ilişkin kayıtları Ekim'in Nisan 2012 tarihli 281. sayısında iki ayrı metin olarak yayınlandı. Burada yayınladığımız metin bunlardan ilkidir ve tam başlığı, "2011 1 Mayıs'ı aynasında Türkiye'de 1 Mayıs" şeklindedir... – Kızıl Bayrak

1 Mayıs'ın, işçi sınıfının "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak, uluslararası işçi hareketinin tarihinde özel bir politik anlamı ve önemi olduğunu, tarihi boyunca buradan gelen bir özel ilgiye ve coşkuya konu edildiğini biliyoruz. Bununla birlikte, özellikle son otuz yıl üzerinden bakıldığında, pek çok ülkede 1 Mayıs'ın artık tarihi anlamına ve siyasal önemi uygun biçimde kutlanmadığını da biliyoruz. Bugün özellikle de kapitalist metropollerde 1 Mayıs, militan bir mücadeleden çok bir tür seremoni sınırlarında kutlanmakta, yeterli ilgi ve katılımdan da yoksun kalmaktadır. Oysa Türkiye'de bu açıdan durum temelden farklıdır. Yakın geçmişte olduğu gibi bugün de. Türkiye'de 1 Mayıs'ın toplumsal mücadelenin verili gelişme düzeyini bile aşan bir anlamı, önemi ve dolayısıyla etkisi var. Nitekim uzun yıllardan beridir buna uygun düşen bir ilgiye ve katılıma da vesile olmaktadır.

Bu yılın (2011) Taksim 1 Mayıs'ına Avrupa'dan gelmiş bir grup gazetecinin gördükleri manzara karşısında düşüktükleri şaşkınlığı dile getirmeleri medyaya da yansdı. Dünyanın hiçbir yerinde artık böyle bir 1 Mayıs yok diyorlarmış, ki büyük ölçüde haklılar da. İstanbul'daki kadar büyük bir kalabalık, böylesine bir coşku, bu denli belirgin bir politik atmosfer, bu kadar çok kızıl bayrak, boy boy Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao posterleri, tüm bunlar bugünün dünyasında artık pek yok. Ama Türkiye'de var, bu yılın Taksim 1 Mayıs'ının tüm görkemiyle tanıklık ettiği gibi. Evet, gerçekten de dışarıdan gelip izleyen birini şaşkınlığa düşürebilecek bir tablo bu. Bir dönemdir dünyanın



**1 Mayıs, '70'li yıllardaki devrimci kabarmanın içine doğdu ve devrimci hareketin bütünü tarafından militan bir coşkuyla sahiplenildi. Bu nedenle de dolaysız bir biçimde devrim ve sosyalizm davasıyla iç içe geçti, adeta bununla özdeşleşti. O muazzam sosyal uyanışın, o büyük devrimci kabarmanın içine doğması, onun dolaysız bir ürünü olması, 1 Mayıs'ı Türkiye'de basit bir seremoni olmaktan çıkardı, düzene karşı gerçek bir politik gövde gösterisi haline getirdi.**

en görkemli 1 Mayıslar'ı artık İstanbul'da kutlanıyor. Havana'yı dışında tutunuz; Havana bir devrim ülkesinin başkentidir ve bu kentte milyonu bulan bir katılım, sözkonusu olan da Küba olunca, tümüyle anlaşılır bir şeydir. Ama kapitalist bir ülkede ve bir toplumsal-siyasal muhalefet tavrı olarak, kurulu düzene karşı bir siyasal duruş ve çıkış olarak, bugünün dünyasında en kalabalık 1 Mayıs kutlamaları, tartışmasız olarak İstanbul'da yapılıyor. Ve bu yıllardır böyle.

Fakat sorun kutlamaların kitlesel olmasından da ötedir. Türkiye'de 1 Mayıslar belirgin bir politik öze ve niteliğe sahiptir. Daha da ötesi, Türkiye'de 1 Mayıs, devrim mücadelesiyle özdeşleşmiştir. Bunu devrim cephesi kadar düzen cephesi de böyle görüyor. Belki sembolik bir yön ama bu gerçek kendini Türkiye'ye özgü 1 Mayıs Marşı üzerinden ayrıca ortaya koyuyor. Bu marş, '70'li yılların, o coşkulu devrimci yükseliş döneminin

ürünüdür ve bu bile başlı başına son derece anlamlıdır.

Uzun onyıllar boyunca Türkiye'de yasaklanan ve unutturulan 1 Mayıs, '70'li yılların devrimci yükselişi içinde adeta yeniden doğdu. Osmanlı'nın son yıllarında işçi hareketi için 1 Mayıs var, ilk kez olarak 1911'de Selanik'te, ardından 1912'de İstanbul'da kutlanıyor. 1920'li yılların ilk yarısında, işgal yıllarında ve Cumhuriyet Türkiye'sinde 1 Mayıs var, işçiler İstanbul'da 1 Mayıs'ı kutluyor. 1925'te Tahriri Sükun'la birlikte yasaklanıyor. '30'lu yıllarda kemalist rejim onu düzmece 1 Mayıs Bahar Bayramı ile ikame etmeye ve böylece tümünden unutturmaya çalışıyor. Bunda başarı da sağlıyor. Nitekim bunun ardından uzun onyıllar boyunca Türkiye'de 1 Mayıs kutlanmıyor. 1960'lı yıllarda görkemli bir sosyal uyanış var, büyük bir görkemli sol politizasyon var, parlamentoda 15 milletvekili ile temsil edilen o gün için önemli bir sol

parti var. Ama 1 Mayıs buna rağmen hâlâ da yok.

Türkiye'de 1 Mayıs ilk kez olarak 1976 yılında yeniden gündeme geldi ve Taksim Meydanı'nda görkemli bir işçi, emekçi, gençlik ve ilerici aydınlar gösterisi olarak gerçekleşti. Bu ilk 1 Mayıs'a kalabalıklar İstanbul'un dört bir yanında coşkulu kafieler halinde aktılar, devrimci türküler ve marşlar eşliğinde. DİSK bünyesindeki işçilerin örgütlü katılımı fazlasıyla anlamlı ve güçlüydü. İşçiler fabrika kafieleri halinde ve siyasal şiarlar içeren kendi fabrika pankartlarıyla katılmışlardı, yeni dönemdeki bu ilk büyük 1 Mayıs kutlamasına.

1 Mayıs'ın yeniden kutlanmasına vesile olan 1976 yılı, denebilir ki yeni devrimci yükselişin de en coşkulu ve kitlesel yılıydı. Bu sermaye düzenini ve arkasındaki emperyalist güçleri ürküttü ve harekete geçirdi. Sermaye iktidarı çok geçmeden bu görkemli yükselişi sistemli faşist

# e 1 Mayıs

H. Fırat

baskı ve terörle, birbirini izleyen provokasyonlar ve kitlesel katliamlarla, zaafa uğratmaya ve giderek boğmaya girişti.

1970'li yılların ikinci yarısı, Türkiye'de devrimci umutların çok güçlü olduğu bir tarihi dönemdi. Devrimci yükselişin bir ürünü olarak, dönemin devrimci gruplarını çevreleyen binlerce, on binlerce, bazıları için yüz binlerce kişiden oluşan büyük bir taraftar kitlesi vardı. Toplamında büyük bir devrimci kabarmaydı söz konusu olan. 1 Mayıs bu devrimci kabarmanın içine doğdu ve devrimci hareketin bütünü tarafından militan bir coşkuyla sahiplenildi. Bu nedenle de dolaysız bir biçimde devrim ve sosyalizm davasıyla iç içe geçti, adeta bununla özdeşleşti. O muazzam sosyal uyanışın, o büyük devrimci kabarmanın içine doğması, onun dolaysız bir ürünü olması, 1 Mayıs'ı Türkiye'de basit bir seremoni olmaktan çıkardı, düzene karşı gerçek bir politik gövde gösterisi haline getirdi. 1 Mayıs'ın Türkiye'de 1976'daki yeniden doğumunda bu var, bu kendine özgü gerçeklik var. Düzenin karanlık güçlerinin, 1976'daki görkemli kutlamanın hemen ardından, yalnızca bir yıl sonra, 1 Mayıs'ı büyük bir provokasyona konu etmeleri, acısı hâlâ unutulmayan alçakça bir katliamla onu kana bulamaları ve bundan böyle hedef tahtasına oturtmaları, bütün bunlar kuşkusuz boşuna değildi.

Bütün bunlarla, Türkiye'de 1 Mayıs'ın büyük bir devrimci yükselişin içine doğduğunu vurgulamış oluyorum. Bu gerçek, tüm baskı ve teröre, yasaklar ve katliamlara rağmen Türkiye'de bitmeyen 1 Mayıs coşkusunun nedenlerine de ışık tutmaktadır.

Özellikle Avrupa'da 1 Mayıs'ın gündeme gelişi bu açıdan temel önemde farklılıklar içerir. 1 Mayıs kaynağını ABD'den, Amerikan işçi hareketinin 8 saatlik işgünü mücadelesinden, 1 Mayıs 1886 yılında gerçekleşen büyük işçi eylemlerinden alıyor. Buna karşı 4 Mayıs 1886'da Şikago'da gerçekleştirilen bir provokasyonun ardından 4 işçi liderinin idam edilmesiyle tarihe yazılan 1 Mayıs'ı, 1889 yılında II. Enternasyonal dünya çapında bir birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlama kararı alıyor. Bu kapitalizmin barışçı gelişme dönemi Avrupa'da. Sınıf çelişkileri çok yumuşak ve mücadele tümüyle

barışçıl biçimler içerisinde seyrediyor. Parlamenter mücadele ve sendikalar herşeyin eksenini ve odağı durumunda. Böyle bir dönemde emekçiler kitlesel olarak katılsalar bile, 1 Mayıslar militan devrimci bir hava taşıyor, bugünün Avrupa ülkelerindekine benzer tonda kutlamalar bunlar.

(...)

1 Mayıs'ın Türkiye'de yeniden gündeme gelişinin kendine has bazı temel önemde özellikleri var. 12 Mart kanlı darbesinin ardından, o sarsıcı idamların, kanlı katliamların, o devrimci yiğitliklerin ardından, 1974 yılından başlayarak büyük bir devrimci uyanış, büyük bir toplumsal politizasyon var o günün Türkiye'sinde. Yaygın grevler var, güçlü bir anti-faşist halk hareketi var. Ve bütün bunların içinde yeniden 1 Mayıs var. Bir dizi sol örgüt var, tümü de Marksist-Leninist olmak iddiasında, tümü de devrimi hedeflediklerini söylüyorlar. Bu, dönemin gerçekte reformist olan akımları için de geçerli. Dolayısıyla 1 Mayıs devrimin 1 Mayıs'ı oluyor, devrimle özdeşleşen bir 1 Mayıs olarak gündeme geliyor. Bunun üzerine 1 Mayıs provokasyonu ve katliamı da binince, kanla yoğrulmuş bir güne dönüşüyor. Türkiye'nin o günkü devrimci gelişme sürecini sabote etmeye yönelik

bir provokasyon ve 12 Eylül'e de bir hazırlıklı 1977 Taksim katliamı.

Bunun içinde anlam kazanmış bir 1 Mayıs'ımız var bizim. Bu anlamda bizim kendimize özgü yönleri güçlü olan 1 Mayıs'ımız var. Biz devrimci bir yükselişin içinde 1 Mayıs'ı devrimin 1 Mayıs'ı haline getirmişiz. Bu ertesi yıl büyük bir provokasyonla, kanlı bir katliamla karşılanmış. Her 1 Mayıs'ta önce '77'de katledilenler için tören yapılması, ardından 1 Mayıs kutlanması bu açıdan anlamlıdır. Buradan gelen bir 1 Mayıs kültürümüz, böyle şekillenmiş bir 1 Mayıs geleneğimiz var bizim, kendine özgü yanları olan. Ve buna da devrimci dizelerden oluşan son derece güzel ve coşkulu bir 1 Mayıs marşı eşlik ediyor. Sözleriyle de, coşkulu melodisiyle de, son derece anlamlı, devrimci bir marş bu. İşte böyle devrimle özdeşleşmiş bir gün bizde 1 Mayıs. Egemen sınıf da, ezilenler ve onların politik temsilcileri de, bunu böyle algılıyorlar, böyle kabul ediyorlar.

Doğal olarak 12 Eylül askeri faşist rejimi döneminde 1 Mayıs kutlanamadı. Ama sonrasında, sol ve toplumsal muhalefet yeniden toparlanmaya çabalarken, 1 Mayıs'a da anlamına yaraşır tarzda sahip çıkıldı. Daha '80'li yılların ikinci yarısında ve yasaklara rağmen 1 Mayıs-

larda binlerce kişi alanlara çıktı, yasaklar çiğnedi, çatışmalar yaşandı, 1 Mayıs için yeni şehitler verildi. '90'lı yıllarda 1 Mayıs'ı kazanma ve kutlama mücadelesi yeni bir düzeye çıktı. 1 Mayıs devrimin, devrimciliğin onuru haline geldi. Bu mücadele yıldan yıla böyle sürdürüldü. '95 ve '96'da devrimci grupların kitlesel olarak katıldığı görkemli 1 Mayıslar yapıldı. O dönemde bir devrimci hareketimiz vardı iyi kötü. Devrimci hareket ile reformist hareket arasın belirgin ayırım çizgileri vardı, dönemin devrimcileri tarafından bilinen ve önemsenen.

Özellikle 2005 sonrasında 1 Mayıs mücadelesi yeni bir boyut kazandı. 1 Mayıs'ın tatil ilan edilmesi ve Taksim'de kutlanması talebi yükseltildi. 12 Eylül sonrası dönemde ve daha '80'li yılların sonundan itibaren Taksim mücadelesi hep verilmişti, Taksim ajitasyonu hep yapılagelmişti. Bu mücadele 2005 sonrasında yeni bir ivme kazandı. Devrimci 1 Mayıs Platformu adı altında, herşeyeye rağmen ayakta olan ve bir araya gelebilen devrimci gruplar, çok özel bir tarzda bunun mücadelesini verdiler. İşçi sendikaları DİSK üzerinden bunu bir biçimde sahiplendiler. DİSK, her ne kadar her seferinde son anda çark ettiyse de, 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması gerekti-



ğini sürekli savundu, böylece bu istemin meşruluğuna katkıda bulunmuş oldu, bununla da güç ve prestij kazandı.

Son iki-üç yılda devlet Taksim'i vermemek için son bir direniş gösterdi. Buna yönelik girişiminde, köprüleri kapayarak, otobüsleri engelleyerek İstanbul'da hayatı felç etti. 1 Mayıs tatil olmadığı halde, tatil olmayan bir günde hayat felç edildi ve böylece aslında 1 Mayıs İstanbul çapında kutlanmış oldu. Ardından, daha sonraki yıllarda demek istiyorum, AKP özel bir tarzda tüm İstanbul polisini Taksim'e dökerek kutlamaları engellemeye çalıştı, ancak bunun yol açtığı olayların da yankısı büyük oldu. Sonuçta 1 Mayıs'ın büyük bir toplumsal meşruiyet kazandığını gördüler. Buna direnmenin olanaksızlığını, bunun yalnızca sürekli yıpranma getirdiğini fark ettiler, oysa buna boyun eğmenin itibar bile kazandırabileceğini düşündüler ve nihayet geri adım attılar. 1 Mayıs yeniden tatil günü ilan edildi ve sonunda Taksim ilk kez olarak bu yıl görkemli 1 Mayıs kutlamalarına resmen açılmış oldu.

Yıllardır Taksim'i vermiyorlardı, vermemek için de her yola ve yönteme başvuruyorlardı. Dolayısıyla bu onlardan zorlu, inatçı ve sabırlı bir mücadele ile koparıldı.

Türkiye devrimci hareketi özellikle son onbeş yıl içinde iyiden iyiye zayıfladı. Devrimci kimlik yönünden olduğu kadar fiziki olarak da büyük ölçüde tasfiye oldu. Devrimci kimliğin tasfiyesi tüm açıklığı ile bugün gözler önündedir. Bugün yeni bir seçim dönemi içindeyiz ve izlenen seçim politikaları üzerinden bunu bütün açıklığıyla görüyoruz. Artık devrim yok, artık yalnızca "toplumu demokratikleştirme" söylemleri var. Tüm tasfiyeciler ve kuyrukçu solun ortak söylemi bu. Seçim Bloku'nun söylemi de bu. Kürt hareketinin ise bütün bir programının ekseni zaten bu. Geline yerde artık açık seçik biçimde tanımlanabilen bir devrimci hareketimiz yazık ki yok. Herşeye rağmen devrimcilikte tutunmaya çalışan bazı grup ve çevreler var. Sınıf devrimciliğinin temsilcisi olarak TKİP var. Kendi çapında küçük-burjuva devrimciliği çizgisinde yürüyen, bunda ısrarlı görünen DHKP-C var. Bu aynı çizgide birkaç önemsiz grup daha var ama işin aslında devrimci hareketin büyük ölçüde tasfiyeye uğradığı ve en zayıf olduğu bir evredeyiz.

Ama işte buna rağmen, Türkiye'de devrimle özdeşleşmiş 1 Mayıs en görkemli bir biçimde kutlanabiliyor. Kutlamalarda en çok atılan sloganlar da devrim ve sosyalizme ilişkin olabiliyor. Kimse oraya reformist sloganlarla, reformist pankartlarla gelmiyor. Bir dizi grup oraya kızıl bayraklarla, devrim ve sosyalizm söylemleriyle geliyor. Katılımı gerçekleştiren parti ve örgütlerin ne olduğundan bağımsız olarak, devrimin ve sosyalizmin 1 Mayıs'ı kutlanıyor. İnsanlar bu heyecanı yaşıyorlar. Devrime en uzak olan insanlar, o yorulmuş eski devrimciler bile oraya bir günlüğüne devrim ve sosyalizm havası solumak üzere geliyorlar. Zira böyle bir atmosfer oluşuyor 1 Mayıs alanlarında, tarihten gelen o büyük gücü, esini ve birikimiyle.



Şurası yeterince açık değil mi? Dünyanın en görkemli, en politik, devrim ve sosyalizmle özdeşleşmiş bir 1 Mayıs'ını yaşıyor bugünün Türkiye'si. Hangi Türkiye bu? Gericiliğin bir ağırlık olarak toplumun üzerine çöktüğü bir Türkiye. AKP'nin oy oranlarının yüzde 45-50'lerde olduğunu tartışıldığı bir Türkiye. Ama böyle bir Türkiye'nin, 1 Mayıs'ın coşkusu üzerinden bakıldığında, bir devrim toprağı olduğu da çıkıyor ortaya. Tekelci sermayenin elindeki televizyonlar uzun saatler boyunca Taksim 1 Mayıs kutlamalarını canlı yayın olarak veriyorlar. Neden peki? Çünkü 1 Mayıs'ın artık büyük bir toplumsal meşruiyeti var da ondan. Onun artık yasal olarak da tatil ve bayram ilan edilmesi boşuna değil. Daha üç-beş sene önce bile kimin aklına gelirdi bunun olacağı, böyle bir şeyin başarılacağı?

Eski solcu olduğu anlaşılan bazı AKP

milletvekilleri de Taksim kutlamalarına gelmiş, canlı yayında konuşuyorlar. Bakınız diyorlar, burada gerçek bir özgürlük ortamı var; her renk, her dil, her kültür, her milliyet var. Ve 1 Mayıs büyük bir kardeşlik havası içerisinde kutlanıyor. Düşünün, bunu gericiler, bugünün iktidar partisi mensupları söylüyor.

İyi ama bu, gerçekte işçi sınıfı demokrasisinin başarısıdır. 1 Mayıs'ta bu böyle oluyor. Başka hiçbir bayram farklı kültürleri, farklı ezilen katmanları, farklı sosyal ya da siyasal sorunları olan kesimleri, Türkleri ve Kürtleri, Ermenileri ve Rumları, futbol taraftarları ve yeşilcileri, feministleri, özetle toplumun tüm ezilen kesimlerini ya

da katmanlarını bir araya getiremiyor. Bunu sınıf hareketine ait tarihi ve enternasyonal bir gün, bunu 1 Mayıs başarabiliyor. Bütün bu kesimleri kendi birleştirici devrimci atmosferi içerisinde 1 Mayıs bir araya getirmeyi başarabiliyor. 1 Mayıs'ın kürsüsünde bildiri Türkçe ve Kürtçe okunuyor. Kürt hareketi kendini en özgür bir biçimde 1 Mayıs alanlarında ifade edebiliyor. Flamalarıyla olduğu kadar sloganlarıyla da. Yüz binleri bulan bir gösteride bunlar o denli olağan bir biçimde yaşıyor ki. Kürsüden "Sarı gelin" Ermenice söyleniyor. Grup Yorum Türkiye devri-

mi, Agirê Jîyan Kürdistan devrimi adına çıkıyor oraya. Kardeş Türküler Anadolu halklarının tarihsel ve kültürel kardeşliği adına çıkıyor oraya. Ve buna içinde Türk-İş ile öteki gerici sendika konfederasyonlarının yer aldığı tertip komitesi rıza göstermek durumunda kalabiliyor.

1 Mayıs kendi çözümünü koydu ortaya: Gerçek özgürlük, tam eşitlik ve gönüllü birlik! Nerede? 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs meydanında. O 1 Mayıs meydanında özgürlük vardı, eşitlik vardı ve gönüllü birlik vardı. Müzik gruplarında eşitlik var, yapılan açıklamalarda, okunan bildirilerde eşitlik var, kutlama alanında her anlamda özgürlük, eşitlik ve dolayısıyla da gönüllü birlik var. İşte bu, en sembolik biçimiyle, devrimin çözümüdür.

1 Mayıs'ın birleştirici, kucaklayıcı ve sorunsuz çözücü gücünü düşünün. Politik Kürt hareketinin bu toplumda kendini en rahat, en özgür, Türk ve öteki milliyetlerden kardeşleriyle dayanışma içerisinde hissedebildiği tek yer orası. Orası ne? Orası devrimin zemini, orası Türkiye'de devrimle özdeşleşmiş 1 Mayıs alanı. Devrimin çözümü, devrimin demokrasisi, devrimin kucaklayıcılığı, devrimin birleştirici gücü işte bu!

Ve bunun arkasında tarihsel birikimi ve toplumsal gücüyle işçi sınıfı var. Çünkü 1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Anlamını, gücünü, birikimini, tarihsel esinini bu sınıftan alıyor.

(...)

# 1 Mayıs düşüncesi ilerliyor

**Rosa Luxemburg**

Rosa Luxemburg'un çok iyi bilinen ve 1 Mayıs dönemlerinde özellikle paylaşılan bu makalesini bu kez aynı zamanda **Alman Devrimi'nin 100. Yılı'nı** vesile ederek yayınlıyoruz.

1913 yılı 1 Mayıs'ı öncesinde kaleme alınan bu çok kısa makaleye bu denli çok düşünceyi bu denli yoğun, özlü ve anlaşılır bir biçimde sığdırmayı başarabilmek, Rosa Luxemburg türünden büyük devrimcilere özgü bir düşünce gücünün ve ifade etme yeteneğinin göstergesidir.

Kapitalizmin kısa süreli bir barışçı gelişme dönemine eşlik eden reformist sosyalizm hayalleri... Ardından emperyalizm çağına geçiş ve bütün bu hayallerin olayların gelişimi tarafından "korkunç bir sınavdan" geçirilişi... "İki şiddetli bunalım", "altı kanlı savaş" "dört kanlı devrim", "burjuva liberalizminin ve burjuva demokrasinin en son kalıntılarının da sefilce yıkılışı", silahlanma, militarizm, sömürge politikası ve sömürgeler uğruna mücadele vb., vb...

Özetle, emperyalizm çağının ürünü olarak ve dünya ölçüsünde, yeni bir savaşlar, bunalımlar ve devrimler dönemi...

"Patlak vermesi kaçınılmaz olan dünya savaşı"ndan söz eden Rosa Luxemburg 1 Mayıs'ı vesile ederek, işçi sınıfını devrimci mücadeleler yolunu tutmaya, "kitle gösterileri ve kitle grevleri" yolundan yürümeye, iktidar için verilecek "devrimci mücadeleler dönemi"ne hazırlanmaya çağırıyor. Bu satırların yazılışından onbeş ay sonra emperyalist dünya savaşı patlak verdi ve yaklaşık beş buçuk yıl sonra da Almanya'da ve bir dizi Avrupa ülkesinde "devrimci iktidar uğruna" mücadeleler dönemi başladı. — **Kızıl Bayrak**

\*\*\*

Emperyalizmin vahşi taşkınlıkları arasında, dünya proletaryasının bayramı yirmi dördüncü kez kutlanıyor. 1 Mayıs'ın kutlanması yolunda bir çağ açan kararın alınmasından bugüne kadar geçen çeyrek yüzyıl içinde meydana gelen olaylar, tarihin akışında önemli bir evreyi oluşturuyor. 1 Mayıs gösterileri ilk kez yapılmaya başlandığında, Enternasyonal'in öncüsü olan Alman işçi sınıfı da, aşağılık bir olağanüstü yasanın (Anti Sosyalist yasa) zincirlerini kırıyor ve özgür, yasal bir gelişme yoluna giriyordu. Dünya pazarında 1870'lerdeki bunalımı izleyen uzun çö-



küntü dönemi aşılmış ve kapitalist ekonomi, yaklaşık on yıl kadar sürecek olan olağanüstü bir büyüme evresine girmişti. Öte yandan, dünya barışının bozulmadığı yirmi yıllık bir dönem boyunca insanlık modern Avrupa devlet sisteminin kan içinde vaftiz edildiği savaş dönemlerini hatırlayarak, derin bir soluk almıştı. İnsanlığın barışçı-kültürel bir gelişim yolunda ilerlemesi için engel yokmuş gibi görünüyordu; sosyalizmin safları içinde, emek ile sermaye arasında akılcı, barışçı bir tartışmanın yaşanabileceği umutları ve yanılışmaları filiz veriyordu. 1890'ların başlarına damgasını vuran, "iyi niyete elini uzatmak" gibi önerilerdi. 1890'ların sonlarına damgasını vuran ise, "sosyalizme yavaş yavaş, adım adım ilerleme" vaatleriydi. Bunalımların, savaşların ve devrimlerin geçmişte kaldığı, bunların modern toplumun doğum sancıları olduğu varsayıyordu; parlamentarizm ve sendikalar, devlet ve fabrika içindeki demokrasi, yeni ve daha iyi bir düzenin kapılarını açacak sanılıyordu.

Olayların gelişimi, bütün bu hayalleri korkunç bir sınavdan geçirdi. 1890'ların sonunda, vaat edilen sessiz, sosyal reformlarla sağlanacak kültürel gelişme yerine, kapitalist çelişmeleri son derece keskinleştiren vahşi bir dönem başladı; toplumun temellerinde görülen bir fırtına ve gerilim, bir patlama ve çarpışma, bir sallantı ve sarsıntı. 1890'ları izleyen dönemde, on yıllık ekonomik refah dö-

neminin karşılığı, dünya çapında yaşanan iki şiddetli bunalımla ödendi. Dünya barışının sağlandığı yirmi yıllık bir dönem, geçen yüzyılın sonlarındaki altı kanlı savaş ve yeni yüzyılın başlarındaki dört kanlı devrim izledi. Sosyal reformlar yerine komplo yasaları, ceza yasaları ve ceza uygulaması; sanayi demokrasisi yerine sermayenin tekellerde ve büyük işveren birliklerinde yoğunlaşması ve uluslararası çapta dev lokavt uygulamaları. Ve devlet içinde demokrasinin yeniden gelişmesi yerine, burjuva liberalizminin ve burjuva demokrasinin en son kalıntılarının da sefilce yıkılışı. Özellikle Almanya'da 1890'lardan sonra burjuva partilerin kaderi şöyle oldu: Nasyonal Sosyalistlerin doğuşu ve derhal umutsuzca dağılışı; "radikal" muhalefetin bölünüşü ve parçalarının geriliğin bağtağında yeniden birleşmesi; ve nihayet "merkez" in radikal bir halk partisi olmaktan çıkarak tutucu bir hükümet partisine dönüşmesi. Diğer kapitalist ülkelerde de partilerin gelişiminde benzer bir değişim görüldü. Bugün devrimci işçi sınıfı, kendi karşısında düşmanca kenetlenen hâkim sınıfların gericiliğine ve sinsi dolaplarına direnirken, genellikle tek başına kaldığını görmektedir.

Gerek ekonomik gerekse siyasal alandaki tüm bu gelişmelere damgasını vuran ve sonuçların indirgeneceği formül, emperyalizmdir. Bu, yeni bir unsur, ya da kapitalist toplumun genel tarihsel yolun-

da görülen beklenmedik bir dönüş değil. Silahlanma ve savaşlar, uluslararası çatışmalar ve sömürge politikası, kapitalizmin tarihine beşikten beri eşlik etmiştir. Modern toplumun gidişinde yeni bir dönem yaratan olgu, bu etkenlerin aşırı biçimde yoğunlaşması ve bu çelişmelerin birbirini daha da sıkıştırarak dev boyutlarla üstüste yığılmasıdır. Emperyalizm olgusu, yoğun bir sermaye birikiminin ve bununla birlikte giden çelişmelerin —çte sermaye ile emek arasında, dışta kapitalist devletler arasında— çoğalması ve keskinleşmesinin hem nedeni, hem de sonucu olan, diyalektik bir etkileşim içinde, son aşamayı, yani dünyanın saldırgan sermaye tarafından paylaşılmasını başlatmıştır. Aralarındaki rekabet bütün kapitalist ülkelerde, kara ve denizlerde aşırı bir silahlanma yarışını başlatmış ve kanlı savaşlar zinciri, Afrika'dan Avrupa'ya dek yayılmıştı. Bu durum tüm dünyayı bir anda ateşe verebilecek olan kıvılcımı her an yaratabilir; üstelik yıllardır yenilemeyen bir enflasyon hayaleti, tüm kapitalist dünyayı kaplayan kitlesel açlık hayaleti —bütün bunlar, yaklaşık çeyrek yüzyıl sonra, dünya işçi bayramının kutlanacağı günün yaklaştığını gösteren işaretlerdir. Ve bütün bu işaretler, canlı gerçekliğin ve 1 Mayıs düşüncesinin gücünün ateşli bir kanıtıdır.

1 Mayıs düşüncesinin dayandığı muhteşem temel, proleter kitlelerin kendi kendilerine, doğrudan ileri adım

atmalarındır; günlük parlamenter süreç içinde devletin engellemeleriyle atomize olan ve kendi iradelerini ancak oy kullanıp kendi temsilcilerini seçerek ortaya koyabilen milyonlarca işçinin gerçekleştirdiği siyasal kitle eylemidir. Fransız Lavigne'nin Enternasyonalin Paris Kongresinde yaptığı harikulâde önerisiyle, proletaryanın iradesinin bu parlamenter ve dolaylı ifadesine, dolaysız, uluslararası bir kitle gösterisi eklendi: sekiz saatlik işgünü, dünya barışı ve sosyalizm için bir mücadele aracı ve ifadesi olarak grev.

Ve fiiliyatta bu düşünce, bu yeni mücadele biçimi, son on yıl içinde ne büyük bir yükseliş kaydetti! Kitle grevi, siyasal mücadelenin uluslararası düzeyde kabul olunan, zorunlu bir aracı haline geldi. Bir gösteri ve bir mücadele silahı olarak kitle grevi, son on beş yılda tüm ülkelerde farklı biçim ve ölçülerde tekrarlandı. Kitle grevi, Rusya'da, proletaryadaki yeni devrimci canlanmanın bir işareti olmuş, Belçika proletaryasının elinde inatçı bir mücadele aracı haline gelmiş, ve böylece canlı gücünü bugün de ispatlamıştır. Ve bugün Almanya'daki en son ve en yakıcı sorun –Prusya'daki oy hakkı–, daha önceki yarım yamalak işleyiş nedeniyle, mümkün olan tek çözüm yolunun Prusya proletaryasının kitle grevine dek yükselcek bir kitle eylemi olduğunu açıkça ortaya çıkarmıştır.

Bunda şaşılacak bir şey yok! Son on yıl içinde emperyalizmin bütün gelişimi ve genel eğilimi, uluslararası işçi sınıfını şu gerçeği gittikçe daha açık ve seçik görmeye yöneltti: Emperyalist politikanın korkunç baskısına karşı proletaryanın doğru cevap vermesini sağlayabilecek olan, yalnızca, geniş kitlelerin bizzat sahneye çıkışı, kitle gösterileri ve kitle grevleridir: bunlar devlet iktidarı için verilecek devrimci mücadeleler dönemini zorunlu olarak er veya geç başlatacaktır. Şu andaki çılgınca silahlanma ve savaş taşkınlıkları karşısında, dünya barışının sürmesini sağlayabilecek ve bir dünya yangını tehdidini defedebilecek olan, yalnız ve yalnızca, emekçi kitlelerdeki mücadele kararlılığı, onların güçlü kitle eylemlerini gerçekleştirme yetenekleri ve buna hazır oluşlarıdır. Ve uluslararası birliğin bir ifadesi olarak, barış ve sosyalizm mücadelesinin bir aracı olarak 1 Mayıs düşüncesi, kararlı kitle eylemleri düşüncesi, Enternasyonalin en güçlü askerleri arasında, yani Alman işçi sınıfı arasında ne kadar çok kök salarsa, er ya da geç patlak vermesi kaçınılmaz olan dünya savaşının emek dünyası ile sermaye dünyası arasındaki proletaryanın zafiriyle sonuçlanacak nihai mücadeleye yol açacağı o kadar kesin olacaktır.

30 Nisan 1913

# 1 Mayıs

V. İ. Lenin



2015 yılında toplanan **TKİP V. Kongresi**'nde işçilere seslenilirken kullanılacak "dil" sorunu üzerine ayrıntılı tartışmalar yapıldığı anlaşılıyor. Nitekim daha kongre açılış konuşmasından şunları okuyoruz:

"... Dil sorunu, seslenme biçimi özellikle önemli bir sorun. İşçilere hitap ederken çoğu durumda sınıf dili kullanmıyoruz. Son derece soyut politik bir dil kullanıyoruz. Toplumsal gerçekleri, sınıf ilişkilerini, sömürüyü, toplumsal eşitsizlikleri vb., temel alan sınıfsal bir söylem geliştirmeliyiz. Bunu halen gereğince yapmıyoruz. Kuru siyasal söyleme dayalı soyut bir dil kullanıyoruz ve böylece daha ilk adımda işçilerin siyasal gerici önyargılarına çarpıyoruz." (TKİP V. Kongresi Açılış Konuşması)

Lenin'in burada yeni bir 1 Mayıs'ı vesile ederek yayınladığımız Nisan 1904 tarihli 1 Mayıs bildirisini, işçilere seslenirken kullanılması gereken dilin çok iyi, çok açıklayıcı ve öğretici bir örneğidir. Özellikle sınıf çalışması içindeki devrimcilere Lenin'in bildirisini bu açıdan tekrar tekrar incelemelerini önemle öneriyoruz...

– Kızıl Bayrak

\*\*\*

Yoldaş işçiler!

1 Mayıs geliyor, bütün ülkelerin işçile-

rinin sınıf-bilinçli bir hayata uyanışlarını, insanın insan üzerindeki her türlü zulüm ve baskısına karşı mücadelelerindeki dayanışmalarını, emekçi milyonların açlık, yoksulluk ve aşağılanmadan kurtulmak için yürüttükleri mücadelelerini kutladıkları gün. Bu büyük mücadelede iki dünya karşı karşıya duruyor: sermayenin dünyasına karşı emeğin dünyası; sömürünün ve köleliğin dünyasına karşı kardeşliğin ve özgürlüğün dünyası

Bir yanda bir avuç kan emici zengin... Fabrikalara, iş aletlerine ve makinelerine el koydular; milyonlarca dönüm araziye ve yığınla parayı kendi özel mülkiyetleri haline getirdiler. Hükümeti ve orduyu kendilerine uşak yaptılar, biriktirdikleri servetin sadık bekçi köpeği haline getirdiler.

Diğer yanda, maldan mülkten yoksun milyonlar... İşe kabul edilmek için kalantorlara yalvarmaya zorlanıyorlar. Emekleriyle bütün zenginliği yaratırlar; ama bütün hayatları boyunca bir dilim ekmeğin için mücadele etmek, çalışmak için sadaka ister gibi dilenmek, bellerini bükerek işlerde sağlıklarını ve dirençlerini tüketmek zorundadırlar ve köylerdeki harap evlerinde ya da büyük şehirlerdeki bodrum katlarda ya da çatı katlarında açlıktan ölürlere.

Ama şimdi maldan mülkten yoksun bu emekçiler kalantorlara ve sömürücülere karşı savaş ilan ettiler. Bütün ülkelerin işçileri emeği ücretli kölelikten, yoksulluktan ve yoksunluktan kurtarmak için savaşıyorlar. Ortak emekle yaratılan zenginliklerden bir avuç zenginin değil bütün çalışanların faydalandığı bir toplumsal sistem için savaşıyorlar. Toprağı, fabrikaları, atölyeleri ve makineleri bütün emekçilerin ortak mülkiyeti haline getirmek istiyorlar. Toplumun zenginler ve yoksullar diye ikiye ayrılmasına son vermek istiyorlar. Emeğin meyvelerinin yine emekçilerin olmasını ve çalışma yoluyla sağlanan bütün gelişmelerin, insanlığın bütün kazanımlarının çalışan insanları baskı altında tutmanın bir aracı olarak değil, onların yararına kullanılmasını istiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı büyük mücadelesi bütün ülkelerin işçileri için büyük fedakarlıklara mal oldu. Daha iyi bir yaşam ve gerçek özgürlük hakları için nehirler dolusu kan döktüler. İşçilerin davası için savaşanlar hükümetlerin tarifsiz zulümlerine maruz kaldılar. Fakat bütün bu zulme rağmen dünya işçilerinin dayanışması büyüyor ve güç kazanıyor. İşçiler sosyalist partilerde giderek daha sıkı bir şekilde birleşiyorlar; bu partilerin



destekçileri milyonları buluyor ve kapitalist sömürücü sınıf karşısında nihai zafere doğru sürekli, adım adım ilerliyor.

Rus proletaryası da yeni bir hayata gözlerini açtı. O da bu büyük mücadeleye katıldı. İşçilerimizin köle gibi boyun eğmeye zorlandığı, eli kolu bağlı durumundan hiçbir kurtuluş, acı hayatında iğne ucu kadar ışık görmediği günler geçti. Sosyalizm ona kurtuluş yolunu gösterdi ve yüz binlerce savaşçı bir kılavuz olarak gördükleri kırmızı bayrak altında toplandı. Grevler işçilere birlikten gelen güçlerini gösterdi, mücadeleyi öğretti, örgütlü emeğin sermaye için ne kadar dehşet verici olabileceğini gösterdi. İşçiler, kapitalistlerin ve hükümetin ancak işçilerin emeği sayesinde yaşayıp semirebildiğini gördüler. İşçiler birleşik mücadelenin ruhuyla, özgürlüğe ve sosyalizme duydukları özlemlerle ateşlendiler. İşçiler Çarlık otokrasisinin ne kadar karanlık ve şeytani bir güç olduğunun farkına vardılar. İşçilerin, mücadeleleri için özgürlüğe ihtiyaçları var ama Çarlık hükümeti onların elini ayağını bağlıyor. İşçilerin meclisin özgürlüğüne, örgütlenme özgürlüğüne, gazete ve kitapların özgür bırakılmasına ihtiyacı var. Ama Çarlık hükümeti özgürlük yolundaki her çabayı kamçıyla, hapisle, süngüyle bastırıyor. "Kahrolsun otokrasi!" çığı Rusya'yı boydan boya dolaşılıyor, büyük işçi mitinglerinde, sokaklarda giderek daha sık yankılanıyor. Geçen yaz Güney Rusya'da on binlerce işçi, polis zulmünden kurtuluş ve daha iyi bir yaşam yolunda mücadele etmek için ayağa kalktı. Burjuvazi ve hükümet, büyük kentlerin bütün sanayi hayatını bir vuruşta felç eden işçilerin dehşetengiz ordusu karşısında titredi. İşçilerin davası için mücadele eden düzinelerce savaşçı, Çarlığın iç düşmanın üzerine yolladığı birliklerin kurşunları altında düştü.

Fakat yalnızca bu iç düşmanın emeğiyle yaşayan egemen sınıfların ve hükümetin, onu yenilgiye uğratabilecek bir gücü yok. Dünya üzerinde hiçbir kuvvet, gittikçe daha fazla sınıf bilinciyle kuşanarak, daha sıkı birleşerek ve örgütlenerek büyüyen milyonlarca işçiyi alt edemez. İşçilerin göğüslediği her yenilgi saflara yeni savaşçılar taşıyor, daha geniş kitleleri yeni hayata uyandırıyor ve onları yeni mücadelelere hazırlıyor.

Şu anda Rusya'da öyle şeyler yaşanıyor ki işçi kitlelerinin bu uyanışı daha da hızlı ve yaygın olmalı ve biz proletarya saflarını birleştirmek ve onu daha kararlı mücadelelere hazırlamak için alabildiğine çabalamalıyız. Savaş proletaryanın en geri kesimlerinin bile politik konular ve sorunlarla ilgilenmesini sağlıyor. Savaş, otokratik düzenin düpedüz çürümüşlüğü, polisin ve Rusya'yı yöneten saray çetesinin haydutluğunu her zamankin-

den açık ve net bir biçimde gösteriyor. Halkımız kendi ülkesinde açlık ve yokluktan ölüyor; ama üzerinde başka ulusların yaşadığı binlerce mil uzaktaki yabancı topraklar uğruna yürütülen yıkıcı ve anlamsız bir savaşa sürülmüş durumdadır. Halkımız politik tutsaklık altında zulüm görüyor; oysa diğer halkları köleleştirmek için yürütülen bir savaşa sürülmüş durumdadır. Halkımız ülkedeki politik düzenin değişmesini talep ediyor; ama dikkatini dünyanın öteki ucunda patlayan silahların ateşine vermesi isteniyor.

Ama Çarlık hükümeti, ulusun zenginliklerini ve Pasifik kıyılarında ölüme gönderilen genç insanların hayatını çarçur ettiği bu oyunda haddini aştı. Her savaş halkın üzerinde etki yapar ve kültürlü ve özgür Japonya'ya karşı yürütülen savaş Rusya üzerinde korkunç bir etki bıraktı. Bu etki, polis despotizmi yapısının uyanan proletaryanın darbeleriyle sarsıldığı bir zamanda geldi. Savaş hükümetin bütün zayıf noktalarını gösteriyor. Savaş bütün maskeleri indiriyor. Savaş bütün çürümüşlüğü gözler önüne seriyor. Savaş Çarlık otokrasisinin mantıksızlığını tüm insanlar için açık seçik hale getiriyor ve eski Rusya'nın, insanların oy hakkından mahrum edildiği, yok sayıldığı, sindirildiği Rusya'nın, polis hükümetine hâlâ serflik bağlarıyla bağlı Rusya'nın can çekişmesini herkese gösteriyor.

Eski Rusya ölüyor. Onun yerini alacak yeni bir Rusya geliyor. Çarlık otokrasisini koruyan karanlık güçlerin sonu geliyor. Ancak yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya onlara öldürücü darbeyi indirebilir. Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya, halkın sahte değil, gerçek özgürlüğünü kazanabilir. Yalnızca sınıf bilinçli ve örgütlü proletarya, halkı haklarını gasp etmek ve burjuvazinin elinde bir araçtan ibaret kılmak için aldatmaya yönelik olarak atılan adımları engelleyebilir.

**Yoldaş işçiler!**

Öyleyse vakti gelen son kavga için iki kat enerjiyle hazırlanalım! Sosyal-Demokrat proletaryanın saflarını daha da sıkılaştıralım! Proletaryanın sözü daha uzak meydanlarda yankılsın! İşçilerin talepleri için mücadele her zamankinden daha büyük bir cesaretle sürdürülsün. 1 Mayıs kutlaması devamına binlerce yeni savaşçı kazansın ve bütün insanların kurtuluşu için, sermayenin boyunduruğu altında çalışan bütün herkesin özgürlüğü için yürütülen büyük mücadeledeki güçlerimizi daha da büyütsün!

**Yaşasın sekiz saatlik işgünü!**

**Yaşasın uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasi!**

**Kahrolsun haydut ve soyguncu Çarlık otokrasisi!**

*Nisan 1904*



# 1 Mayıs'ın kökenleri nedir?

**Rosa Luxemburg**

Bir proleter bayram gününü, sekiz saatlik iş gününü elde etme aracı olarak kullanma düşüncesi ilk kez Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da, sekiz saatlik işgünü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenleyerek, hep birlikte bir günlük iş bırakmaya karar verdiler. Bu kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı. Avustralyalı işçiler bu kararı, yalnızca 1856'da uygulamaya niyetlenmişlerdi. Ama bu ilk kutlamanın Avustralyalı proleter kitleler üzerinde çok büyük etkisi oldu, onları canlandırıp yeni bir heyecana yol açtı ve bu kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verildi.

Gerçekten işçilere, kendi kendilerine kararlaştırdıkları bir anda, kitle halinde işi bırakmaktan daha fazla cesaret ve kendi gücüne güven duygusunu ne verebilirdi? Fabrikaların ve atölyelerin ebedi kölelerine, kendi öz birliklerini toplamaktan daha fazla ne cesaret verebilirdi? Böylece, proleter bir kutlama günü düşüncesi hızla benimsendi ve Avustralya'dan diğer ülkelere yayılmaya başladı, ta ki sonunda tüm proleter dünyayı fethedene dek.

Avustralyalı işçilerin örneğini ilk izleyen Amerikalılar oldu. 1886'da 1 Mayıs'ın evrensel bir iş bırakma günü olmasına karar verdiler, 1 Mayıs'ta 200 bin Amerikalı işçi iş bıraktı ve 8 saatlik işgünü talebinde bulundu. Daha sonra uygulanan polisiye ve yasal baskılarla, işçilerin bu ölçekte bir gösteriyi tekrarlaması birkaç yıl engellendi. Yine de 1888'de bu yolda yeniden karar aldılar ve gelecek gösterinin 1 Mayıs 1890'da olmasını kararlaştırdılar.

Bu sırada Avrupa'daki işçi hareketi de güçlendi ve canlandı. Bu hareketin en güçlü ifadesi, 1889'da toplanan Uluslararası İşçiler Kongresi oldu. 400 delegenin

katıldığı bu Kongrede, sekiz saatlik işgünü talebinin en başta yer alması gerektiği yolunda karar alındı. Bunun üzerine Fransız sendikalarının temsilcisi, Bordeauxlu işçi Lavigne, bu talebin tüm ülkelerde evrensel bir iş bırakma ile dile getirilmesini teklif etti. Amerikan işçilerinin temsilcisi, yoldaşlarının 1 Mayıs 1890'da grev yapılması yolunda aldığı karara dikkat çekti ve Kongre bu tarihte uluslararası bir proleterya gününün kutlanmasına karar verdi.

Otuz yıl önce Avustralyalı işçiler, aslında yalnızca bir günlük kutlama düşünmüşlerdi. Kongre, tüm ülkelerin işçilerinin, 1 Mayıs 1890'da sekiz saatlik işgünü için, hep birlikte gösteriler yapmasını kararlaştırdı. Kimse bu kutlamanın daha sonraki yıllarda da tekrarlanmasından söz etmedi. Doğal olarak, kimse, bu düşüncenin bir şimşegın çakışı gibi başarı kazanacağını ve işçi sınıfı tarafından kısa zamanda benimseneceğini önceden göremezdi. Bununla birlikte, 1 Mayıs'ın her yıl kutlanacak sürekli bir kurum haline getirilmesinin gerekliliğini herkesin kavraması ve hissetmesi için, 1 Mayıs'ın yalnızca bir kez kutlanması yeterli oldu.

İlk 1 Mayıs'ta sekiz saatlik işgününün uygulanması talep edildi. Ama bu hedefe ulaşıldıktan sonra da, 1 Mayıs'ın kutlanmasına son verilmedi. İşçilerin burjuvazi ve egemen sınıf karşısındaki mücadelesi devam ettiği sürece, ve tüm talepleri karşılanmadığı sürece, 1 Mayıs, işçi sınıfının bu taleplerinin her yıl dile getirildiği gün olacaktır. Ve daha iyi günler doğduğunda, dünya işçi sınıfı kurtulduğunda, büyük bir olasılıkla insanlık o zaman da 1 Mayıs'ı, geçmişte verilen zorlu mücadelelerin ve çekilen acıların anısına yine kutlayacaktır.

*Şubat 1894*

# Dünya tarihinde 1 Mayıs

Kapitalizmin gelişme dönemindeki yoğun baskı ve sömürü, düşük ücretler ve günde 14-18 saati bulan uzun çalışma saatleri, "8 saatlik işgünü" talebinin, dünyada işçi sınıfının en temel ekonomik istemlerinden biri olarak ortaya çıkmasına yol açtı. İlk olarak 21 Nisan 1856 yılında Avusturya işçi sınıfı grev ve kutlamalarla bu talebi dile getirdi. Bu talep doğrultusundaki mücadeleyi bir işçi bayramı ile bütünleştirmek düşüncesini ilk ortaya atan da yine Avusturya işçi sınıfı oldu.

Örgütlü mücadelenin başlangıcına damgasını vuran bu eylemler devamlılık kazanarak, diğer ülkelerin proletaryasına da benimsendi ve dayanışma için önemli bir etki yarattı.

1866 yılında, Amerikan işçileri Baltimore'da toplandıkları kongrelerinde, günlük çalışmanın 8 saatle sınırlandırılmasının yasaya bağlanması konusunda bir kongre kararı aldılar. Ancak işçilerin bu talebi reddedildi. "8 saatlik işgünü" artık Amerikan işçi sınıfının ortak talebi haline gelmişti ve onların örgütlü mücadelelerinin başlangıcına damgasını vuran, kana bulanıran zorlu mücadelelerle, işçi sınıfı bu hakkı zamanla burjuvaziden zorla alacaktı.

1884 yılında Şikago'da toplanan Amerika İşçi Federasyonu ve Uluslararası İşçiler Birliği, "8 saatlik işgünü"nü burjuvaziye zorla kabul ettirmek kararı aldılar. Bu karara göre iki yıl sonra, 1 Mayıs 1886'da, 8 saatlik işgünü için genel greve gidilecek, miting ve gösteriler yapılacaktı.

Amerikan burjuvazisi bu karara karşı yoğun bir saldırıya geçti. Burjuvazinin elindeki ve denetimindeki kapitalist basın tekelleri, miting öncesinde, ortalığın



kan gölüne çevrileceği türünden kışkırtmalarda bulunuyorlardı. Bunlardan örneğin *Chicago Tribune* gazetesi, "Kenti yıkıp yakacaklar, öyle mi? Bunun önünü almak için gerekirse Şikago'nun her sokak lambası bir işçinin cesediyle süslenecektir" diye pervasızca saldırıyordu.

1 Mayıs 1886 günü, hemen tüm sanayi merkezlerinde; New York, Philadelphia, Şikago, Louiseville ve Baltimore'de 200 bini aşkın işçi genel greve gitti. Ve Şikago'da 80 binden fazla işçi yürüyüşe geçti, miting ve gösterilerde 8 saatlik işgününün vurgulandığı konuşmalar yapıldı.

Genel grevin ve bu eylemlerin daha da yaygınlaşmasından korkan burjuvazi, silahlı resmi güçlerinin yanısıra ajan-provokatörler tutarak saldırıya geçti. 3 Mayıs günü Mc Cormic fabrikasının önünde toplanan işçiler greve katılmayan diğer işçilere çağrı yaparken, bu silahsız işçilerin üzerine ateş açıldı ve bir işçi öldü-

rüldü. İşçiler bu kanlı saldırıyı protesto etmek için toplandılar ve miting kararı aldılar.

4 Mayıs günü işçiler daha güçlü bir gösteri düzenlediler. Mitingin bitmesine yakın, sayıları birkaç yüzü bulan polis miting alanına girdi. Hemen ardından, nereden geldiği belli olmayan bir bomba polislerin bulunduğu yere düştü. Bomba atıldıktan hemen sonra miting yeri tam bir savaş alanına döndü. İşçiler kurşun yağmuruna tutuldular. 4 işçi, 7 polis öldü ve pek çok işçi de yaralandı. 8 işçi önderi sendikacı ve yüzlerce işçi tutuklandı. Birbuçuk yıllık göstermelik bir yargılama sonucunda işçi önderlerinden dördü; August Spies, Albert Parsons, George Engel ve Adolph Fisher idama mahkum edildiler.

11 Kasım 1887'de idam sehpasına giden August Spies, "Sessizliğimizin, bugün boğduğunuz seslerden daha güçlü olacağı gün de gelecektir", diyordu son

sözlerinde. Gerçekten de tüm bu baskılar ve idam kararları tepkilere, uluslararası dayanışmaya ve mücadelelere yol açacaktı.

Üç yıl sonra, 1889 yılında, 14-21 Temmuz günleri arasında Paris'te toplanan II. Enternasyonal'in 1. Kongresinde, 1 Mayıs, dünya işçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele için direniş günü olarak kabul edildi. 1 Mayıs'ın her yıl, grevler, gösteriler ve mitinglerle tüm dünyada kutlanmasına karar verildi.

Emeğin sermayeye karşı mücadele günü olan 1 Mayıs, burjuvazinin yüreğine her zaman korku salmış; çeşitli ülkelerin burjuvazisini, bu mücadele gününe karşı 1886 Şikago benzeri provokatif ter-tiplere ve katliamlara yöneltmiştir:

Örneğin, 1906 yılı 1 Mayıs'ında Fransa'da düzenlenen mitingde, burjuvazi ajan provokatörleri ile saldırmış, miting kana bulanmıştır.

1929 yılında ise Almanya'da bir benzeri tertiplenerek polis ve provokatörler işçilere saldırmış, 33 işçi yaşamını yitirmişti.

Bunun daha yakın tarihe ait bir örneğini ise Türkiye'den biliyoruz. Emekçi hareketindeki yükselişten korkuya kapılan ve bunun 1 Mayıs kutlamaları üzerinden yansımalarına tahammül edemeyen Türk burjuvazisi, 1977 yılı 1 Mayıs'ında kontr-gerilla eliyle büyük bir provokasyon ve katliama başvurdu. Gerçekleştirilen katliamda 36 işçi ve emekçi yaşamını yitirdi.



# Sudan'da isyan, dikta rejim, dış müdahale...

2010 yılının sonlarında Tunus'ta başlayan halk isyanları dalgası 8. yılını doldurdu ama halen devam ediyor. Ceza-yir'de sokaklara çıkan halk, devlet başkanlığı koltuğunu bırakmak istemeyen Abdülaziz Buteflika'yı 2 Nisan'da alaşağı etti. Buteflika'nın ardından Sudan'ın din-ci-diktatörü Ömer el Beşir de tarihin çöplüğüne atıldı.

Her iki ülkede de halk hareketi devam ediyor. Zira kitleler diktatörlerin kovulmasının yeterli olmadığını, diktatörlüğü de yıkmak gerektiğini hayatın içinde-eylem alanlarında öğreniyorlar. Baskıdan, sömürüden, yoksulluktan bıkan kitleler diktatörlerden kurtuldular. Şimdi sıra dikta rejimlerde...

Egemen sınıflar -emperyalistlerin de telkinleriyle- halk hareketlerinin basıncı altında kalınca kendilerine hizmet eden diktatörleri yüzüstü bırakıyorlar. Ama sıra diktatörlüğün yıkılmasına gelince durum değişiyor. Çünkü diktatörlük onların sınıfsal çıkarlarını korumak için var. Dolayısıyla dikta rejimleri ayakta tutabilmek için hem emperyalistlerle hem bölgesel gerici güçlerle işbirliği yapıyorlar.

## DIŞA BAĞIMLI OLAN KİM?

Halklar ne zaman isyan ederse, zorba rejimler sorumluyu hemen buluyor: Dış güçler! Halk isyanı hem Ceza-yir'de hem Sudan'da bu suçlamaya maruz kaldı. Bu suçlama ile bir taşla iki kuş vurulmak isteniyor. İlki, halkların ancak "dış güçler" kışkırttığı zaman isyan ettikleri yalanını yaymak, ikincisi ise zorba rejimlerin halklara karşı işledikleri ağır suçları örtbas etmek... Emperyalist/siyonist güçlerin imalatı olan AKP iktidarı da Haziran Direnişi'ni karalamak için aynı taktiğe başvurmuştu.

Bu demagoji ne Sudan'da ne Ceza-yir'de tuttu.

Milyonlarca işçi, emekçi, genç, kadın sokakları terk etmeyerek taleplerinin meşruluğunu savundu, mücadelede kararlı olduklarını dünyaya gösterdiler. Bu sayede diktatörleri kovabildiler. Buna dayanarak dikta rejimlerden kurtulmaya çalışıyorlar.

Halk isyanlarının yaşandığı ülkelere emperyalistler de bölgedeki işbirlikçileri de müdahale ediyor. Zira halk hareketleri sadece diktatörleri değil, onları destekleyen yerli ya da yabancı güçleri de diken



üstünde bırakıyor. Abdülaziz Buteflika'nın arkasında Fransız emperyalizmi dururken, Ömer el Beşir ise hem AKP rejimi-Katar emiri ikilisine yaslanıyor hem Suudi Arabistan'a yaranmak için Yemen halkını hedef alan savaş suçuna ortak oluyor. Bu devrik diktatör Sudan halkına karşı ne kadar zalimse, dış güçlerle kurduğu ilişkilerde de o kadar düşküdü. El Beşir bu konuda yalnız da değil. Örneğin Ankara'daki dostları ABD emperyalizmine göbekten bağımlı olmalarına rağmen, kendilerine biat etmeyenleri "dış güçlerin maşası/ajanı" olmakla suçlayabiliyorlar.

## ABD İŞBİRLİKÇİSİ İKİ ODAK

Diktatörü kovan Sudan halkı, dikta rejimi sürdürmek isteyen askeri yönetime karşı direnişi sürdürüyor. İddialı bir başlangıç yapan generaller, halkın direnişine toslayınca geri adım attılar. Zira birkaç taviz vererek dikta rejimi muhafaza etme planının sökmeyeceğini kısa sürede öğrendiler. Dış güçlerin desteğini alan generaller yine de kolay pes etmeyecekler ama diktatörü alaşağı etmiş bir halkın direnme iradesini kırmak da kolay değil. Bundan dolayı generaller "ara çözüm" seçeneğine razı olabilirler. Nitekim Özgürlük ve Değişim Güçleri askerlerin de temsil edileceği bir "geçici sivil hükümet" kurulmasını öneriyor.

Halk isyanının basıncı altında olan generallerle devlet aygıtında etkin olan diğer güçler bağımsız karar alma gücünden yoksunlar. Zira bu güçlerin bir kısmı Suudi Arabistan-Mısır-Birleşik Arap Emirlikleri cephesiyle işbirliği yaparken, diğerleri ise Türkiye-Katar ikilisine yakın duruyor.

Amerikan emperyalizmine uşaklık konusunda mutabık olan bu iki güç odağının bölgesel çıkarları uyuşmuyor. İki taraf da bölgede ABD'nin "etkin taşeronu" olmak için yarışıyor. Halihazırda bu çatışmanın en sert yaşandığı ülke Libya'dır. Libya'nın yıkılıp yıkılmasında ortaklaşan bu güçler, iş paylaşımına gelince birbirleriyle çatışmaya başladılar.

El attıkları ülkeleri -Libya, Suriye vd. gibi- cehennem çeviren bu güçlerin uğursuz kolları yazık ki Sudan'a da uzanıyor. Bunların bir derdi isyan eden halkın kazanımlarını sınırlamaksa diğeri de ne pahasına olursa olsun isyanı pasifize etmektir. O koşullarda Sudan'da daha rahat at koşturabileceklerini varsayıyorlar. Nitekim Suudi Arabistan cenahı anında askeri cuntaya destek ilan ederken, AKP-saray rejimi ise el Beşir'in bahsettiği mevzileri koruma telaşına düştü. El Beşir'in kovulmasından derin bir rahatsızlık duymasına rağmen, AKP şefinin "sinsi sessizlik" tutumunu benimsemesi bundandır.

## SONUCU, İSYAN EDEN HALKIN TUTUMU BELİRLEYECEK

Sudan'da dikta rejimden kurtulmak için güçlü bir istek/irade var. İsyân sürecinde bilinçlenen kitleler, dikta rejim yıkılmadan taleplerinin -kısmen de olsa- karşılanmasının mümkün olmadığını farkındalar. Ama halk isyanının yazık ki ciddi zaaf alanları da var. Hayati önem taşıyan devrimci siyasal önderlik henüz yaratılmadı. Halk isyanı bu aşamada doğası gereği heterojendir. İsyana katılan güçlerin bir kısmı sınırlı kazanımlarla yetinmeye hazır. Bir kısmı hem Suudi Arabistan-Mısır cenahı hem AKP-Katar cenahıyla işbirliğini sürdürmekten yana. Sudan Komünist Partisi ise hem emperyalistlerin hem gerici güçlerin müdahalesini reddediyor. Hareket içinde net sınıfsal mevzilenmeden çok genel demokratik-sosyal talepler öne çıkıyor.

Dikta rejimin kurumları da onların arkasındaki dış güçler de halk hareketinin bu zayıflığını istismar etme çabasındalar. Nitekim hareketi bölme girişimleri eksik olmuyor. Ama aksi yöndeki iddialara rağmen, isyana katılan güçler ortak hareket ettiklerini söylüyorlar. Mücadelede birliktelik korunabilirse dikta rejim köşeye sıkıştırılacak; Özgürlük ve Değişim Güçleri'nin inisiyatif alanları genişleyecek, bu ise dış müdahalenin etkisini sınırlayacaktır.

# Avrupa Birliği Ordusu: Emperyalist saldırganlığın yeni cephesi

D. Meriç

Emperyalistler arası değişen güç dengelerinin bir sonucu olarak, uzun zamandır hazırlıkları yapılan AB ortak ordusu için stratejik önemde bir adım atılmıştır. Bu çerçevede 13 Kasım 2017'de Belçika'nın Brüksel kentinde, PESCO'nun (Kalıcı Yapısal İşbirliği) kuruluşu ilan edilmiştir. Almanya Savunma Bakanı Ursula von der Leyen tarafından tüm dünyaya, "Bugün Avrupa için büyük bir gün, çünkü biz bugün Avrupa güvenlik ve savunma birliğini kuruyoruz" sözleriyle duyurulan bu adım, emperyalist saldırganlığın Avrupa'daki yeni cephesinin ilanı anlamına gelmektedir.

'90'lı yıllardan bu yana atılmak istenen bu adım, her seferinde ABD emperyalizminin birlik içerisindeki Truva atı görevini üstlenen İngiltere'nin vetoları nedeniyle gerçekleşmedi. 2016'da İngiltere'deki Brexit oylamasının hemen ardından bunu bir fırsat sayan kapitalist tekelin basıncıyla, ortak ordu yönündeki süreç hızla uygulanmaya başlandı.

AB ortak ordusu fikri ilk kez 1992'de Hollanda'nın Maastricht kentinde "Ortak Dış ve Güvenlik Politikaları Projesi" olarak gündeme gelmişti. Bu projeye bağlı olarak, Avrupa'yı çevreleyen 4 bin km içerisinde görev yapacak olan bir AB ortak ordusu önerisi, İngiltere tarafından, NATO'yu zayıflatacağı gerekçesiyle veto edilmişti.

Farklı tarihlerde ve farklı isimler altında gündeme getirilen bu eğilim, 2007'de Lizbon Anlaşması olarak yayınlanan bir belgeyle asıl kimliğine kavuşturuldu. Bu anlaşma zemini üzerinde, Almanya ve Fransa'nın çağrısıyla, Haziran 2016'da Brüksel'de bir toplantı gerçekleştirildi. Birlik üyesi 25 ülkenin temsilcilerine, Almanya ve Fransa tarafından hazırlanan bir proje dayatıldı. Toplantıda AB ortak ordusunun nasıl şekilleneceğine dair önemli yeni kararlar alındı ve "Avrupa Birliği Küresel Stratejisi" başlığı altında yayınlandı.

2017 Kasım'ında ise, PESCO (Kalıcı Yapısal İşbirliği) adı altında ilan edilen, geleceğin AB ortak ordusu için belirleyici adım atıldı. Bu proje asıl olarak birliğin egemen iki ülkesinin kapitalist tekelinin çıkarları doğrultusunda hazırlanmıştır. Bunu, Alman ve Fransız dışişleri bakanları Frank-Walter Steinmeier ile Jean-Marc Ayrault tarafından hazırlanmış



olan "Güvencesiz Bir Dünyada Güçlü Bir Avrupa" adlı belgede tüm açıklığıyla görmek mümkündür:

"AB'nin yeni dış politika ve güvenlik belgesi, birliğin çıkarları doğrultusunda atılmış önemli bir adımdır: egemen güçler tarafından karakterize edilen, çatışmalı uluslararası bir ortamda, AB'yi adım adım bağımsız güçlü ve küresel bir aktör haline getirmek için çaba sarfetmeliyiz. AB'nin çıkarlarını korumak ve onu dünya genelinde hem ekonomik hem de askeri alanda süper bir güç haline getirmek için, biz Almanya ve Fransa olarak elimizden gelen çabayı ortaya koyacağız." (Ayrault, Jean-Marc/Steinmeier, Frank-Walter: Ein starkes Europa in einer unsicheren Welt, 27 Haziran 2016.)

## AB ORDUSU İLE HEDEFLenen...

Emperyalist güçler arasında derinleşen rekabet, kaçınılmaz olarak militarizme ayrılan bütçeleri de devasa boyutlarda büyütmektedir. Kapitalist barbarlığın geldiği düzey, onun bitip tükenmez kâr hırsı, dünyanın birçok bölgesini yangın yerine çevirmiş bulunmaktadır. Kapitalizmin kaçınılmaz ürünü olan krizler bu çatışmaları daha fazla tetiklemede, yeni nüfuz alanlarına sahip olma mücadelesini kamçulamaktadır.

Ekonomik gücü üzerinden kapitalist sistemin önemli aktörlerinden birisi olan AB emperyalizmi, savaş kabiliyetini de

hızla güçlendirmeyi hedeflemektedir. Bugüne kadar kendisini sınırlayan ayak bağlarından büyük oranda kurtulmuş bulunmaktadır. Ekonomik gücünün yanı sıra askeri alanda da süper güç olabilmek için yoğun çaba sarfetmektedir. Bağımsız askeri bir güç olarak, kendi başına karar alma ve emperyalist yayılcı amaçlarını hayata geçirme imkanına kavuşmak istemektedir.

Bu süreç, Avrupa Birliği gibi geniş bir pazarı Alman ve Fransız silah tekelinin pazarlarına dönüştürecektir. Kalıcı Yapısal İşbirliği anlaşması gereğince, başta ortak ordu olmak üzere birlik üyesi ülkelerin silah ihtiyaçları bu iki ülkenin tekel tarafından karşılanacaktır. Bu amaç doğrultusunda Alman ve Fransız silah tekelince savaş uçakları, helikopter, tank ve insansız hava araçları üretimine başlanmıştır.

2027 yılına kadar kurulması planlanan ortak ordu içerisinde, en ileri teknik donanıma sahip, 60 bin kişiden oluşacak bir vurucu gücün oluşturulması da kararlaştırılmıştır. Bu güce dayanarak AB emperyalizmi, dünyanın her tarafında enerji ve hammadde kaynaklarına ulaşımı ve bunların engelsiz bir biçimde taşınmasını garanti altına almak istemektedir.

## AB ORDUSU KAPİTALİST TEKELLERİN HİZMETİNDE!

AB emperyalizmi devasa ekonomik

gücüne, dünya halklarını sömürerek, enerji ve hammadde kaynaklarını yağmalayarak ulaşılmış bulunmaktadır. AB tekelleri için bu gidişatın aksamadan sürmesi hayati bir öneme sahiptir.

Birlik içerisindeki egemen devletler (Almanya, Fransa, İtalya ve İspanya) bu sürecin mali yükünü, birlik üyesi diğer ülkelerin sırtına yüklemek istemektedir. Kalıcı Yapısal İşbirliği Anlaşması'nın bu dört ülkeye kazandırdığı yüzde 57,5 oy hakkı üstünlüğü, birliğin diğer ülkelerini bu egemen güçlere bağımlı hale getirmiştir. Zaten ekonomik olarak zayıf olan bu ülkeler, AB'nin hızla militaristleşme sürecinde askeri harcamalara daha fazla bütçe ayırmak zorunda bırakılmaktadır. PESCO projesi kapsamında getirilen ek yükler ile bu ülkeler, daha fazla yoksullaşacak, AB'nin egemen güçlerine daha bağımlı hale geleceklerdir.

AB, emperyalist saldırgan bir güç olarak, askeri planda hızla yeni adımlar atmaktadır. Bu amaçla 2027 tarihine kadar birliğin savunma bütçesine 48.6 milyar avro kaynak aktarılacaktır.

En kısa zamanda 180 bin kişiden oluşacak ve en ileri savaş teknikleriyle donatılmış bir ortak ordu kurulmak istenmektedir. Kademeli olarak sayısı artırılacak olan bu ordu, Avrupalı kapitalist tekelin dünya pazarlarındaki çıkarlarını koruyacak bir savaş aygıtı olarak görev yapacaktır.

# TÜİK verileri geleceksizliğin resmidir!

TÜİK her ayın 16-17'sinde üç ay önce-sinin işgücü istatistiklerini açıklıyor. Ocak 2019'un verilerine göre açıklanan %14,7 işsizlik oranı, 1988'den bu yana en yüksek işsizlik oranlarından. (2008 krizi sonucu olan Şubat 2009 işsizlik oranı 14,8 idi). İşsizliğin en fazla vurduğu kesim ise gençler oldu. Genç işsizlik yüzde 26,7'ye yükseldi. Genç nüfusta işsizlik 6,8 puan arttı. Ne okuyan ne de çalışan gençlerin oranı ise yüzde 23,1'den yüzde 25,5'e çıktı.

İşsizlik oranı toplam nüfus içinde işsiz olanları göstermiyor. Bu kategoriye girmeniz için bile kriterleri var istatistik kurumunun. Yani %10 işsizlik oranı geri kalan kısmının çalıştığını anlatmıyor. İşsizlik verileri çalışma yaşına gelmişler içerisinde belirleniyor. Yasal olarak çalışma yaşı 15'tir. TÜİK bunu "Hanehalkı İşgücü Anketi" ile belirliyor. Doğallığında bir kişinin işsiz olması için çalışmaması gerekiyor, ancak her çalışmaya da işsiz denmiyor. Diyelim ki uzun süredir iş aradınız, bulamadınız ve vazgeçtiniz. Son dört hafta içinde iş aramadıysanız işsiz değilsiniz. Ev kadınları, öğrenciler de bu kategoriye dahil edilmiyor. İşgücüne dahil olmayan kesimde yer alıyor. İşsizlik oranı hesaplanırken, kategoriye giren işsiz sayısının işgücü sayısına bölünmesi ile hesaplanıyor. Çalışma çağındaki nüfusun yüzde kaçının çalıştığı ise istihdam oranları arasında var. Bu oran da giderek düşüyor, Ocak 2019 verisi yüzde 44.5. Bunlar içerisinde amcasının tarlasında, dayısının atölyesinde ücretsiz olarak çalışanlar da var. Bu da demek oluyor ki, 15 yaş üzerinde nüfusun yarısından fazlası çalışmıyor.

Genç işsizliği sorununa dair verilerden biri de, ne eğitimde ne de istihdamda olan gençlerin oranı. Bu, verilerde NEET (Not in education, employment and training) olarak geçiyor. Kapitalizm



**İstatistiklerden yansıyan, gerçekte ise çok daha ağır olan genç işsizliği, sistemin gençliğe geleceksizlikten başka bir şey sunmadığının resmidir.**

genç nüfusun iş yaşamına katılımını önemser. Ancak içerisinde bulunduğu kriz ortamında gençlerin iş yaşamına geçişi önünde engeller artar. Gençlerin büyük bir kısmı ne okuyor ne de çalışıyor. OECD'nin hazırladığı raporlarda, ekonomik krizin ardından birçok ülkede bu oranın arttığı ifade ediliyor. 2014 yılından bu yana TÜİK de istatistiklerine bu kısmı ekliyor. Ocak ayında bu oran 15-19 yaş grubu için yüzde 17.3, 20-24 yaş grubu için yüzde 34,4, 25-29 yaş grubunda ise yüzde 36.4'e çıkıyor. Bu oranlarda zo-

runlu eğitimin, mesleki eğitimin büyük bir payı var. Sınav sisteminde ve eğitim sisteminde yaşanan değişiklikler ile yaş grubu arttıkça, okumayan ve aynı zamanda iş de bulamayan bir kesim artıyor. NEET oranında kadınların hâlâ ev içinde olduğu görülmektedir. Genç kadınlar için NEET oranı 15-19 yaş grubunda %21.1, 20-24 yaş grubunda %44.9, 25-29 yaş grubunda ise %54. Yani kadınların hem çalışma şansı daha az hem de iş bulma oranları daha düşük.

Ortaya çıkan tabloda, günlük çalışan,

sigortasız ve güvencesiz part time işlerde çalışanların sayısı yoktur.

Öte yandan cafelerde, market sayımlarında, tekstil atölyelerinde gece gündüz çalışan ama gündelik yaşayan bir kesim de var. Sistematiik çalışmadan ve güvenceli bir yaşamdan yoksun oldukları için, bu kesim istatistiklerin dışında kalıyor.

İstatistiklerden yansıyan, gerçekte ise çok daha ağır olan bu tablo, sistemin gençliğe geleceksizlikten başka bir şey sunmadığının resmidir.

**İstanbul Üniversitesi TBMYO'da faşist saldırı girişimi**



İstanbul Üniversitesi Teknik Bilimler Meslek Yüksek Okulu'nda ilerici, devrimci öğrenciler, üniversite yönetiminin de destek verdiği faşist saldırıların hedefi olmaya devam ediyor.

24 Nisan günü üniversite tarafından düzenlenen piknik sonrasında ilerici, devrimci öğrenciler, faşist saldırı girişimiyle karşılaştı.

Geçtiğimiz haftalarda yine öğrencilere saldıran faşist çeteciler saat 16.00 sıralarında okulun kapısına araçlar ile geldi. Ellerinde

sopalar ile devrimci, ilerici öğrencilerin çıkmasını bekledikler.

Bu durumu gören üniversite özel güvenliği (ÖGB) ise devrimci öğrencilere "Güvenliğinizi alamayız" diyerek faşist saldırının önünü açma çabasını dışa vurdu.

Bunlara karşın devrimci ve ilerici öğrenciler okuldan çıkış yaptı. Çoğu okul dışından, 20'ye yakın faşist çetecinin okulun önünde sopalarla bir süre daha beklediği öğrenildi.

# Hatice Yürekli Yoldaş: Yiğit, samimi, ateş saçan bir yürek!

22 Nisan 2001, Hatice Yürekli yoldaşı sonsuzluğa uğurladığımız gün. Aradan yıllar geçse de, yarattığı değer, savunduğu mevzi, yükselttiği çağrı unutulmayacak.

Devrimci mücadele içinde geçirdiği gençlik yılları ve birbirini kovalayan cezaevi yılları onu hiçbir zaman yormadı. Her daim dimdik, hakkını vererek kavgasını sürdürmesini bildi. Bedenini tereddütsüz bir şekilde ölüm orucuna yatırdı. Hesapsız, kendinden emin, samimi, sade, yüreği ateş saçarak... Devrim çoğu devrimci için belki farklı çağrışımlar uyandırır. Ancak devrim davasının teslim alınamayacağını kanıtlayan, kanıtlarken soru işaretleri taşımayan Hatice yoldaş ve onun gibi davayı hesapsız savunan, önüne çıkan engellerde tökezlemeyen diğer devrimciler için daha farklı bir anlam ifade etmektedir. Onlar taşıdıkları bayrağın sorumluluğunun ne kadar ağır olduğunu biliyorlardı çünkü. O bayrak ki, yiğit devrimcilerin kanı ile kızıla boyanmış, insanlığın özgürleşme mücadelesinin tarihsel olarak tek simgesi. Hatice de Denizler'den, Mahirler'den, İbolar'dan, Habipler'den, Ümitler'den devraldığı bayrağa leke sürdürmedi. Bedenini zindana kapatan düşman, bilincini de teslim almak istiyordu. İzin vermedi. Ölüm orucunu sonuna kadar sürdürerek ipi göğüsledi. Partisini ve davasını onurlandırdı.

Rosa Luxemburg katledilmesinden birkaç gün önce, Alman burjuvazisine ve hainlere *"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'. Devrim daha yarın olmadan, 'zincir şakırtıları içinde*



*yine doğrulacaktır!' ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: 'Vardım, varım, varolacağım!'"* sözleriyle seslenirken, kılıcının keskinliğini hissettirmişti. Burjuvazi 'düzeninin' hüküm sürmesi için ilk hedef olarak seçmişti Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i. Nasıl savaşılabileceğini kalemi ile defalarca gösteren Rosa için yaşamının devrim için bitmesi sıradan bir olaydı. Onun gibi nice devrimci, Hatice'ye olduğu gibi bizlere de maneviyat aşılamıştır. Hatice ölüm orucu sürecinde *"yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçi için direndiğini"* dile getirmişti. Milyonlarca emekçinin sorunlarını hissetmek, bunun karşısında direnişin zorunluluğunu ortaya koymak ve gereğini yapmak... Düzen bekçilerinin hapsedmeye çalıştığı duvarlar onu bir an olsun teslim alama-

mıştı.

2000'de zindanlarda teslim olmayan devrimciler ağır bir sorumluluğun gereklerini yerine getirdiler. Çünkü F tipleri sadece devrimcileri teslim almak için değildi, faşist sermaye devletinin başlattığı çok yönlü sosyal yıkım politikalarının ilk durağıydı. Bir bütün olarak ülkeyi cezaevine çevirmek, emekçilere ve öncülerine korku salmak, sömürüyü dizginsiz bir şekilde sürdürmek, emperyalist tekellerin çıkarlarını harfiyen yerine getirmek vb. için öncelikle devrimci tutsaklara saldırdılar. Ulucanlar katliamıyla başlayan saldırılar 19 Aralık katliamı ve F tiplerinde durmak bilmeyen işkenceyle devam etti ve ediyor. Bugün dönülüp bakıldığında, sermaye devletinin zindanlara saldırısı ile eş zamanlı olarak başlattığı politikalar, F tipi saldırısının ne anlama geldiğine ışık

tutmaktadır. Sermaye için cennet, işçi ve emekçiler için cehennem koşulları yaratıldı. Özelleştirmeler kolayından gerçekleşmeye başladı. Kürt halkına karşı imha ve inkar politikalarına teslim alma girişimi eşlik etti, vb...

F Tipi saldırısı zindanlarda devrimcileri, dışarıda emekçileri teslim alma saldırısı idi. Diğer amacı tasfiyeciliği hızlandırmak, devrimci hareketi düzen saflarına kazanmaktı. '80 darbesi tasfiyecilik rüzgarının esmesinde önemli bir rol oynamıştı. Devrimi, devrimci örgütü, yenilginin nedenlerini tartışmak yerine kitlelerin geri bilincine yaslanarak güya güç olma hedefi güden siyasetlerin bugün büyük kısmının esamisi okunmuyor. '80 darbesi gibi 2000 yılındaki F tipi saldırısı da tasfiyecilerin yelkenlerine rüzgâr oldu. Devrimci değerlere ve ilkelere sarılmak kolay değildi, olmadı da. Bunu başarmak, devrimci teoriyi, örgütü, pratiği, mirası sınıfsal zeminden kopmadan ele almaya, bilimsel dünya görüşüne sıkı sıkıya bağlı kalmaya, bunu her ne pahasına olursa olsun savunmaya bağlıydı. Bugün devrim mevzisi tüm savrulmalara karşı ayakta ise, Haticelerin ve onun partisinin savunusu sayesinde.

Hatice Yürekli'nin zindan direnişindeki baş eğmez tutumuyla bizlere bıraktığı miras sadece direngiliği değildir. İlleleri, dünya görüşü, programı, iktidar hedefi ile tasfiyeciliğe karşı zor dönem devrimciliği çizgisidir. Rosa gibi Hatice'nin de ismi her dilimize takıldığında, en zor anlarda da olsa, aklımıza devrimin ve sosyalizmin gelmesi boşuna değildir.

**GEBZE'DEN YOLDAŞLARIN**

Bir buçuk ay önce geçirdiği beyin kanaması sonrası yoğun bakıma alınan Hamdi Amca (Hamdi Yalçın) 19 Nisan gecesi aramızdan ayrıldı.

1938 Çankırı-Şabanözü Özbek Köyü doğumlu olan Hamdi Amca 13 yaşında Ankara'ya göç ederek, sanayide çırak olarak çalışmaya başladı. İlerleyen yıllarda aktif bir şekilde sendikal faaliyetlere katıldı. Türkiye'de sol adına TİP'in etkin olduğu dönemde onun aktif bir destekçisi oldu. '70'lerin ortasında birkaç ortağıyla birlikte kapı kilitleri üreten bir atölye kuran Hamdi Amca, ürünlerin satışı için Türkiye'nin birçok şehrine sık sık gitmek zorundaydı. Bu

## Dostumuz Hamdi Amca'yı yitirdik

iş gezilerinde Anadolu'nun insanlarını tanıma, genelde yaşanan yoksulluk ve haksızlığı daha yakından görme imkânı buldu.

'90'lı ilk yıllarda sınıf devrimciliğine adım atan çocuklarının etkisiyle devrimcileri yakından tanıdı ve o zamandan itibaren sınıf devrimcilerinin faaliyetlerine elinden geldiğince destek sundu. Sadık yoldaş olan eşiyile birlikte sık sık eylemlere, etkinliklere katıldılar, sınıf devrimcilerine evlerini açtılar. Sınıf devrimcile-

rini tanıdıkça daha aktif hale geldiler.

*Kızıl Bayrak*'ın ilk döneminden itibaren gazetemizle dayanışmaları hiç eksik olmadı. '95 Ankara operasyonu döneminde *Kızıl Bayrak* bürosu Hamdi Amca ve eşi tarafından açık tutuldu. O güler yüzleriyle sırasıyla Ankara, İstanbul ve Gebze'de *Kızıl Bayrak* bürolarının çalışmalarına aktif olarak katıldılar.

Yine '90'lı yılların değişik dönemlerinde tutuklanan çocuklarının peşinden cezaevi kapılarını aşındırdılar.

Bayrampaşa, Gebze, Adana gibi hapishanelerde polis ve jandarma zulmüne maruz kaldılar. İçerideki tutsakların dışardaki gözü kulağı, hapishane direnişlerinin sesi soluğu oldular. Ömrünün son yıllarına kadar hep sınıf devrimcilerinin yanı başında oldu. Okumaya, öğrenmeye, tartışmaya olan ilgisini hiçbir zaman yitirmedi. *Kızıl Bayrak*'ın sadık bir okuyucusu ve destekçisiydi.

Seni hep o güler yüzünle, sevecenliğine, sadeliğine, içten dostluğuna hatırlayacağız Hamdi yoldaş.

21 Nisan'da son yolculuğuna uğurladığımız Hamdi Amcanın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

# 1 Mayıs öncesi sınıf devrimcilerinden etkinlik ve toplantılar

Sınıf devrimcileri işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs öncesinde Ankara, İzmir ve Kayseri’de gerçekleştirdikleri etkinlik ve toplantılara işçi ve emekçileri mücadele alanlarına çağırdı.

## MAMAK'TA ETKİNLİK

Ankara’da Mamak İşçi Kültür Evi’nde “Kriz, işsizliğe, kıdem tazminatının gaspına, yoksulluğa, sömürüye, baskıya, zorbalığa, savaşa karşı 1 Mayıs’ta alanlara!” şiarıyla 21 Nisan’da etkinlik gerçekleştirildi.

Etkinlikte yapılan sunumda 1 Mayıs’ın tarihsel olarak ortaya çıkışına değinilerek, Osmanlı’dan günümüze 1 Mayıs’lar anlatıldı. Sermaye devletinin geçmişten bugüne baskı, zorbalık, katliam ve yasaklarla 1 Mayıs’ları engellemeye çalıştığı ifade edildi. Devletin tüm saldırılarına rağmen işçi, emekçi, ilerici ve devrimcilerin 1 Mayıs alanlarına çıkmaya devam ettiği vurgulandı.

Krizin emekçilere fatura edilmesi, Yeni Ekonomi Programı (YEP), kıdem tazminatının gaspı ve zorunlu BES planının teşhiri ile devam eden sunum; bu saldırıları püskürtmek için 1 Mayıs’ta alanlarda olma çağrısıyla sonlandırıldı.

Ardından ise Yoldaşça Türküler ve Yavuz Canpolat Türkçe, Kürtçe ve Zazaca dinleti sundular.

Son olarak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu seslendirdiği devrimci marşlarla hep bir ağızdan söylenen 1 Mayıs marşıyla etkinlik sonlandırıldı.

## SINCAN’DA “İŞÇİ BULUŞMASI”

Sincan İşçi Birliği tarafından 21 Nisan’da gerçekleştirilen buluşmada, ilk olarak Sincan İşçi Birliği adına 1 Mayıs’ın tarihsel ve güncel önemi üzerine bir konuşma yapıldı. İşçi sınıfının ancak birliğinin gücü ile içinde yaşadığı olumsuz koşulları değiştirebileceğinin altı çizildi. Konuşmada, 1 Mayıs’ta Sincan İşçi Birliği’nin de Ankara İşçi Meclisi ile birlikte 1 Mayıs alanında olacağı söylendi.

İşçilerin de 1 Mayıs üzerine düşüncelerini ifade ettikleri buluşma Mamak İşçi Kültür Evi müzik topluluğunun seslendirdiği marşlarla devam etti.

Etkinlik 1 Mayıs programının aktarılması ve 1 Mayıs’ta alanlarda olma çağrısıyla sona erdi.



## EGE İŞÇİ BİRLİĞİ’NDEN 1 MAYIS TOPLANTISI

Ege İşçi Birliği’nin 1 Mayıs gündemiyi 22 Nisan’da düzenlediği toplantıya metal, petrokimya, tekstil ve inşaat işkollarından işçiler katıldı.

Buluşmada; kriz, hayat pahalılığı, iş cinayetleri, sendikalaşmanın önündeki engeller, kıdem tazminatının gaspı, zorunlu BES, mezarda emeklilik gibi gündemlerle 1 Mayıs’ta alanlarda olmanın önemi tartışıldı, 1 Mayıs tarihçesi ve Ege İşçi Birliği tanıtım sinevizyonu gösterildi.

Toplantıda Kocaeli direnişçileri süreçleri ve mahkemede gelinen aşamayı aktardı ve direniş üzerine konuşuldu. Sonrasında, kıdem tazminatının fona devredilmesinin sonuçları üzerine bir sunum yapıldı. Kıdem tazminatının fona devrinin kabul edilemez olduğunun altı çizildi, sermayedarlar ve iktidarın kriz döneminde faturayı işçi sınıfına yükleme çabası içerisinde olduğu anlatıldı. Kıdem fonu saldırısını 1 Mayıs’ta ve işyerlerinde genel grevi örgütlemeye püskürtülebileceği vurgulandı.

Ege İşçi Birliği adına yapılan konuşmada, 1 Mayıs’ın tarihi üzerinden bedel ödeyerek kazanılan hakların bugüne kalan önemi vurgulandı. 1887 yılında yakılan kıvılcımın yıllar boyunca sınırları aşarak günümüze geldiği aktarıldı. 8 saatlik iş günü talebi ile başlayan mücadeleyi

bugün sermaye devletinin yıkım saldırılarına karşı mücadele ile birleştirmenin önemine değinilerek topyekün mücadele çağrısı yapıldı.

Taleplerin mücadele ile kazanılacağı vurgusu ile sonlandırılan konuşmanın ardından söz alan işçiler kendi işyerlerindeki sorunları, bir araya gelmekle neyin başarılabilir olduğunu örneklerle aktardı. Toplantı 1 Mayıs’ta alanlarda olma çağrısı ile bitirildi.

## KAYSERİ İŞÇİ BİRLİĞİ’NDEN 1 MAYIS TOPLANTISI

Kayseri İşçi Birliği’nin (KİB) çağrısıyla 21 Nisan’da bir araya gelen işçiler 1 Mayıs’ı tartıştılar. Toplantının başında KİB Temsilcisi bir konuşma yaptı. 31 Mart yerel seçiminin ardından artan ekonomik ve sosyal saldırılara değinen KİB Sözcüsü; “1 Mayıs işçi sınıfının mücadele günüdür. 1 Mayıs’ta krizin faturasını kapitalistler ödesin diyeceğiz. 1 Mayıs’ta işçi sınıfı ve emekçilere yönelik zorbalığa dur diyeceğiz. Ücretlerin arttırılmasını, zamların geri alınmasını isteyeceğiz. Kayseri’de ve tüm ülkede işçi sınıfının üstüne karabasan gibi çöken işsizlik saldırısına karşı, işten çıkarmaların yasaklanmasını isteyeceğiz. Emeklilikte yaş sınırı uygulaması zulmüne son verin diyeceğiz. İş cinayetleri son bulsun diyeceğiz. Demokratik hak ve özgürlüklerimize ilişkin taleplerimizi

haykıracak, emperyalist savaşa karşı taleplerimizi haykıracağız” dedi.

İşçi katılımı açısından en kitlesel 1 Mayıs’ın geçen yıl gerçekleştiğini belirterek bunda önemli bir yeri olan KİB’in bu sene daha iyi bir katılım gerçekleştirme kararlılığında olacağı vurgulandı.

Ardından ise kıdem tazminatının gasp edilmek istenmesine değinerek 1 Mayıs’ın bu açıdan ayrı bir önemi olduğunu belirtti.

Boydak patronunun 1500 işçiyi işten atmak için çaba harcadığına değinerek “İşsizliğe ve baskılara karşı 1 Mayıs alanında olacağız” dedi.

İvme Mobilya’da işçisi; baskılara değinerek; “Bizi asgari ücrete mahkum ettikleri yetmiyormuş gibi, işçi arkadaşlarımızın bir kısmına fiziki şiddet uyguluyorlar. Sömürdükleri yetmiyor, bir de işçiye şamar oğlanı muamelesi yapıyorlar. 1 Mayıs’ta sömürü ve baskıya karşı meydana olacağız, başka yolu yok!” dedi.

İşten çıkarılan Baytaş mobilya işçileri adına konuşan bir işçi; “Bunlar ancak kendi keselerini düşünüyorlar. Burada çalışan 40 işçiyi işten çıkaran Baytaş patronu Irak’ta fabrika açıyor. Peki niye? Orda işçi emeği daha ucuz diye... Haklarımız için, patronu rezil etmek için, birliğimiz için 1 Mayıs’a katılacağız” dedi.

Toplantının son bölümünde 1 Mayıs’a kadar fabrikalara yönelik yapılacak çalışmalar planlandı.

# Yaşasın 1 Mayıs!



# Yaşasın devrim ve sosyalizm!